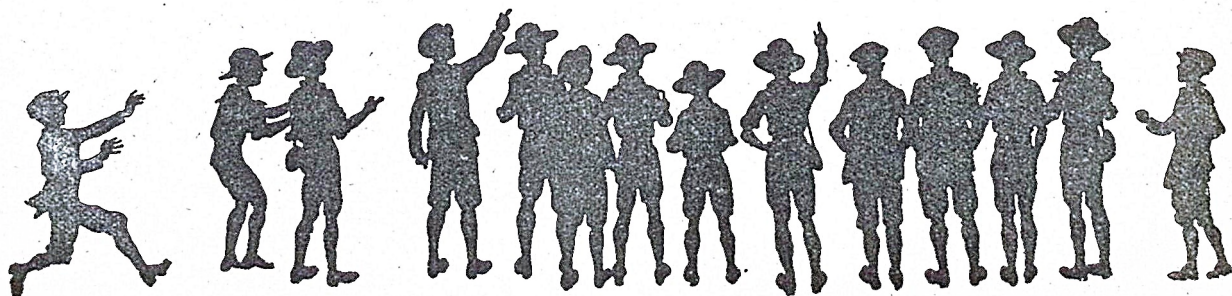

SPEJDERNES MAGASIN

Februar 1928

Læs i dette Nummer: »Jernbanens vigtige Medhjælpere«.

Korpslejren.

Vi har fundet den herligste Lejrplads i Sønderjylland. Stedet hedder Gravenshoved og ligger Nordøst for Haderslev, lige ud til Lillebælt med en pragtfuld Udsigt til Fyen.

Det er en ganske ideel Lejrplads; den ligger mellem en lille Lund og en meget stor og vildsom Skov, og to Bække snor sig langs Lejrpladsens Udkanter ned til Lillebælt, hvor der er en Badestrand saa god som nogen kan ønske sig.

I Øjeblikket ligger Pladsen hen som Græsmark, og intet tyder paa, at den om nogle Maaneder vil være en hel By befolket af lutter Spejdere, en hvild Teltby: Det Danske Spejderkorps samlet paa eet Sted i Landet.

Nord fra og Syd fra, fra Øst og fra Vest vandrer Troppene til Sommer mod denne fredelige Plads i Sønderjylland. De vil strøpme som Guldgraverne til de nyopdagede Guldminer, alle Steder fra, hver med sin Udrustning, med Kærrer og Telte for at slaa sig ned i Guldgraverbyen og hver afmærke sin Grund.

Hver maa klare sig selv og vise, hvad han duer til, og vise, hvad hans Trop duer til.

Det bliver ikke en Feriekoloni, hvor man ligger paa Ryggen i Græsset, men en Lejr, hvor hver Dag vil være fuld af Begivenheder, af Glæde og Arbejde. Og det bliver en Kæmpelejr, af den Slags man sjældent oplever mere end een af i sin Spejdertid. Det bliver den største danske Korpslejr, større end nogen anden Korpslejr, og derfor er der meget at ordne i Forvejen. Der skal lægges Vandlejninger, anlægges Vej, bygges Proviantskure, skaffes Vognlæs af Halm, og snart begyndes Arbejdet med at fælde de Træer, der skal være Ved til vore Lejrbaal.

Lejren afholdes fra den 11.—16. Juli,

og de Troppe, hvor Spejderne har Sommerferie omkring den 1. Juli, lægger deres Vandretur før Korpslejren, saaledes at Vandreturen ender ved Gravenshoved, og de Troppe, hvor Spejderne faar Ferie den 7. Juli, lægger deres Vandretur efter Korpslejren, saaledes at Sommeren byder paa baade Vandrelæjr og Standlejr med alle de Glæder og Oplevelser, den Slags Lejr rummer.

Lejrledelsen er allerede begyndt at lægge de detaljerede Planer, og de fleste af jer er sikkert allerede begyndt Træningen til Lejrens Konkurrencer for at hævde jeres Trops Navn under det store Stævne.

Det bliver Aarets store Begivenhed. I mange Tropslokaler vil Ordene „Korpslejren 1928 Gravenshoved“ til Efteraaret staa skrevet ved Siden af de andre store Begivenheder, der fortæller om Troppens Liv og Færden, og mange Tropsstandere vil bære Standerbaand med de samme Ord som Vidnesbyrd om, at Troppen mødte op der, hvor Spejdere fra alle Landets Egne mødtes for at lære hinanden at kende under ægte Spejderformer.

Naar til Sommer det store Spejderbaal flammer i den lyse Sommernat, ved jeg, at hver enkelt af jer, som sidder blandt de 3—4000 Spejdere, der er lejret om Baalet, vil glæde sig over, at han satte noget ind paa at komme med i Korpslejren.

Der er ogsaa Folk, der ser det.

„Gør en god Gerning hver Dag“ staaer der paa en Spilvokal, som Verdensspejderchefen en Gang udsatte som Præmie for danske Spejdere. Naar man tænker paa, at „en Dag“ er mange Timer, og at hver Time har 60 Minutter, kunde man fristes til nu — snart 15 Aar efter, at dette er skrevet — at tilføje: „mindst“, saaledes at det kom til at lyde:

„Gør mindst en god Gerning hver Dag.“ Jeg ved, at mange af jer husker det, og jeg ser stadig med Glæde, at mange Spejdere om Morgenens knytter Snipperne paa deres Halstørklæde i en Knude for at minde sig selv om, at de vil gøre en god Gerning den Dag, saaledes som vi gjorde det i min Patulje, da jeg var Patuljefører. Det er ikke altid, at andre ser de „good-turns“, vi gør, men det spiller heller ingen Rolle, for det er jo ikke derfor, vi gør dem.

Men det sker dog af og til, og jeg saa forleden Dag i et Horsens Blad en lille Artikel, der viser, at i Horsens Trop lever vist den gamle Spejderskik. Jeg gengiver Artiklen nedenfor, og den viser, at en lille god Gerning kan gøre meget godt, for der er ingen Tvivl om, at denne lille Artikel har gjort Horsens Trop megen Gavn.

Paa min Aftentur.

saa jeg en lille Episode, der viser, at i det mindste nogle Stykker efterkommer Budet: En god Gerning hver Dag.

En lille Fyr kom slæbende med en stor Trækvogn nede ved Havnen. Han drejede op ad den stejle Havneallé, men enten var Læsset for tungt, eller ogsaa Drengen for lille, i hvert Fald kørte han trods ihærdige Anstrengelser i Staa.

Da kom en ung Mand, tilsyneladende Kontorassistent, med Spejderlilie i Knaphullet, ham til Hjælp. Med et opmuntrende Ord tog han uden videre fat bag i Vognen og skubbede bag paa, ikke alene op ad Havnealléen, men helt op til Drengens Bestemmelsessted paa Søndergade.

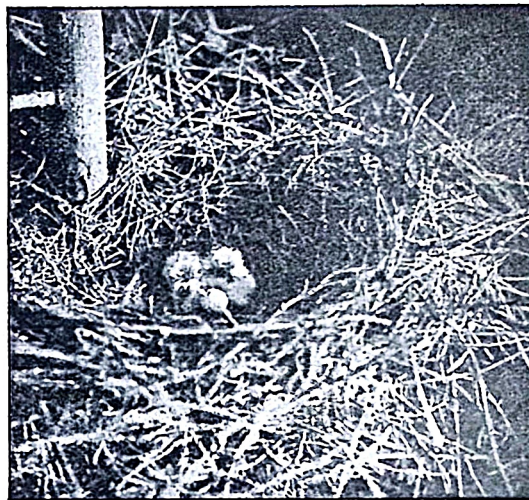
Med Drengens lykkelige Smil som Tak gik han samme Vej tilbage for at fortsætte sin afbrudte Vandring.

En saadan Hjælpsomhed ser altid godt ud, og man behøver jo ikke at være Spejder for at efterligne den unge Mands good-turn, som Englænderne kalder det.”

Jeg vil tro, at blandt de Troppe, der møder op i Korpslejren, vil Horsens Trop være blandt dem, der knytter Halstørklædets Snipper i Knude.

Midt i den store Rede laa nogle underlige Væsner med lange Haar.

Hejrerede med Æg.

øjede, magre Spøgelser paa samme Plet. Reden, der til Æg og nyfødte Unger var stor og rummelig, bød kun ringe Standplads for 5 fuldvoksne Unger, det var kun takket være deres særlige Evne til at føje sig efter Forholdene rent korporligt, at de næsten som et Bundt Slinger kunde faa Plads. Alle Øjnene var skarpt rettede ud imod de fjerne Fugle, der søgte hjem, og paa langt Hold kendte de den gamle, naar han kom til Syn. Saa blev den hilst med et Skrig. Kønt var det ikke, det kan man ikke forlange af Hejrer i Overgangsalderen, og bedre blev det ikke, eftersom den gamle kom nærmere, og de alle 5 gryntede med. Det kneb for den gamle at faa Plads at lande, og en Hejre kan dog lande paa næsten ingen Ting, men Ungerne var for interesserede i, hvad der var i Vente, saa de tænkte kun paa at være nærmest. Akkurat ligesom Folk i Garderoben efter Teatertid.

Naa, den gamle fik dog Fodfæste og fik ogsaa hældt Indholdet af Mavesækken ud i Reden. Tid til at efterse, hvad det var, blev der ikke, som i et Glimt forsvandt det altsammen i de 5 Næb, og hele Reden var en forvirret Mylder af Fisk, der glimtede, Næb, der huggede, Vinge-bask og strittende Ben. Saa blev der atter Ro, da Herligheden var forbi, og den gamle tog sig et lille Hvile i et Nabotræ. Maaske paa Reden over Ungerne, der lagde sig til at fordøje,

eller Turen gik atter ud til Fiskesøen, thi Ungerne lod sig kun for en kort Tid ad Gangen stille tilfreds. De havde visse Egenskaber til fælles med Danaidernes berømte Kar, at fylde dem en Gang for alle, lod sig ikke gøre. Nu lod af og til fra Rederne med de mætte Unger en tilfreds Smaagrynten, eller det var Tur i en anden Rede til stort Æde-gilde med tilhørende Skrig og Skraal. Der var aldrig rigtig Stilhed, altid en

vis, hyggelig Smaapludren, og ind imellem lød de skarpe Skrig af en gammel Fugl, der kredsede over Kolonien og manede til Ro eller advarede mod en sig nærmende Fare. Rederne laa i de spinkle, yderste Kviste af Egenes Kroner. De lyste blændende hvide i den klare Sol af den megen Kalk, Ungerne havde hældt ud over Kanten. Træerne var ogsaa sine Steder svedet lidt i Toppen af de skarpe Sager; men under de

Hejre i Aeroplan over Hejrebyen.

PLETTEN

Af Henry Dahl.

Med Tegninger af E. Stangerup.

„Højt paa en Gren en —“

gamle Reder, der stod tomme, var ligesom i en Kreds Skovbunden meget frodigere. Det saa man især tydeligt under Roderne i Bøgene, hvor Bunden ellers kun var vissent Løv, men hvor en stor, rund, grøn Plet betegnede de Træer, hvor de gamle Reder var. De ny var derimod betegnet med en stor, rund, hvid Plet.

I enkelte Reder rugedes der endnu. Her laa den gamle paa de 5 grønne Æg

og stirrede ud mod de dragende Fiske-sper og op i den klare Luft — Fuglenes Vej fra Hjemmet og til Hjemmet. Maa-ske drømte den om den lange Rejse ned til Vinterkvarteret i de fiskerige Sumpe i Spanien, hvor der var godt at være, naar alt her blev Is og Sne, og som den vilde vise Ungerne, om de slap levende over alle de mange Farer, der truede dem fra den første Dag, de kom ind i Verden.

P. Skovgaard.

Midt paa Byens Hovedgade laa en stor Manufakturforretning. Elegant og fornem saa den ud — en Hovedstadsforretning, hvis Ejere havde slaaet sig ned i den lille Provinsby. De store Spejlglasruder med smukke, forgyldte Bogstaver, den brede Kobberdør med den matte Buelampe tiltrak sig Provinsbyboernes Opmærksomhed. ... Det var en Modevarerforretning, der slugte mange Folks Penge — en Frister for de pyntesyge Damer, der hellere vilde undvære Smør paa Brødet end Silke paa Krop-pen.

„Holm & Co.“ hed Forretningen — og det var der, Herman Henningsen var ansat som yngste Lærling.

Hans Kontrakt oplyste, at han i fire Aar skulde uddannes i Faget. Det var lang Tid, fandt Drengen. Endnu havde han kun været eet Aar i Forretningen; men dette Aar havde for ham været en Evighed. Mange Gange havde han i den Tid ønsket sig tilbage til sin Fødeby, til Barndomshjemmet, til Far og Mor, der altid havde mødt ham med Kærlighed og Forstaaelse. ... Det kan tit være svært for en 15-aarig Dreng at komme ud paa egen Haand. Fristelser vil møde ham overalt. Daarlige Kammerater vil søge at paavirke ham i slet Retning. ... Der skal Vilje, Styrke og Karakter til at modstaa Fristelserne, alt det slette, der ofte kan se saa tillokkende ud — glimre uægte som Simili.

I flere Aar havde Herman været Spejder, og naturligvis fortsatte han dermed i den fremmede By. Det var klogt gjort af ham. I den nye Trop mødte han Venner, der mente ham det godt. Spejderkammerater, der ikke tænkte paa at spille deres Ungdom med Svir og Udskjelser, men havde bedre og sundere Interesser. ... Det var en god Støtte, Drengen havde faaet i Aaby Trop. ... Hvor var det velgørende om Aftenen at være sammen med den livsglade, naturlige Ungdom, naar man Dagen lang havde gaaet mellem Voksne, hvis Livssyn man ikke forstod.

Det var en Aften efter Forretningens Lukketid.

Kommierne havde travlt med at rydde deres Reoler op, og de smaa Butiksdamer løb omkring og ordnede. ... Det gjaldt om at blive færdig i en Fart og komme hjem til Familien eller hen til Pensionatet, hvor man uforstyrret kunde faa Lov til at nyde sin Aftensmad efter en lang og forjaget Arbejdsdag.

Herman var i Færd med at pudse en Glasmonter af i Sprit, da en af Konfektionsekspeditricerne, Frk. Danilshøj, kom ned ad Trappen fra 1ste Sal. Over Armen bar hun en Kjøle: „Den skal bringes ud i Aften,“ sagde hun til Frø-

Han bøjede sig ned over Styret og blev skrækslagen over sit Uheld.

kenen, der forestod Pakkeekspeditionen. „Der er lige blevet ringet efter den.“ „Saa maa Henningsen gaa med den,“ lød Frøkenens Svar. „Budet er gaaet hjem for fem Minutter siden.“

Herman blev tilkaldt. Derpaa blev Kjolen omhyggeligt indsvøbt i et Bærestykke, og han fik at vide, hvor den skulde bringes hen: „Pas endelig godt paa den,“ bad Frk. Danilshøj, „den maa endelig ikke krølles. De kan vist godt køre paa Cykle, naar De blot passer paa at holde Kjolen ud fra Dem.“

Med den Besked forsvandt Herman ud af Forretningen.

Det var et modbydeligt Vejr den Aften. Det piskede ned med Regn, og Stormen for tudende, hylende og snærende gennem Byen — dog var der mange paa Gaden, mest unge Mennesker, der ikke kunde undvære deres sædvanlige Aftenur, men trodsede Uvejret og med Kraven op om Ørene drev ud ad Grønningen til for at faa lidt Motion og frisk Luft i Lungerne efter en lang Dags Indespærring paa Kontorer og i Butikker.

Herman fik fat paa en gammel Budcykle. Grim og rusten var den, og den

raslede svært, naar man kørte paa den; men det tog han intet Hensyn til, Han skulde helt ud i den anden Ende af Byen og vilde derfor ikke gerne gaa, men se at komme tilbage hurtigt, saa han kunde faa sin Gerning gjort færdig og komme hjem til en Rejsebeskrivelse, han for Tiden var ved at læse.

Kjolen fik han varsomt anbragt over Cyklens Styr. ... Saa startede han „Dyret“ og kørte for en kraftig Modvind ud mod Bestemmelsesstedet.

Han havde vel kørt nogle Minutter og var kommet op i en halvmørk og øde Gade, da han mærkede, at noget sad fast i Cyklens Forhjul.

Han bøjede sig ned over Styret for at se, hvad det var og blev skrækslagen, da han opdagede, at det var Kjolens ene Ærme, der var gledet ud af Bærestykket og havde snoet sig mellem Hjulet og Forgafren. Straks var han af Cyklen og gjorde Forsøg paa at faa Ærmet løsnet; men det viste sig at være en Sag, der ikke var let. Mere og mere hed blev han om Ørene. Det var en forfærdelig Situation. ... Hvis han nu ikke kunde faa Ærmet gjort fri? — Eller sæt det var revet? — Hvad saa? —

Han var klar over, at det vilde faa slemme Følger.

Endelig lykkedes det ham at frigøre det. Revet var det ikke; men der, hvor det havde siddet fast, var en stor, brun Plet. Han gned og gned paa Pletten, dyppede sit Lommetørklæde i Regnvand og gned igen. Det lykkedes ham ogsaa at fjerne det meste; men tilbage blev en lille Plamage, der ikke lod sig gnide bort. ... Længe stod han og stirrede paa den brune Plet, medens Blodet suste ham for Ørene, og han mærkede noget tykt komme op i Halsen. ... Hvordan skulde han klare dette? — Denne fine, smukke Kjole var ødelagt, dette kostbare Costume, som han havde faaet det strængeste Paabud om at behandle forsigtigt. Hvad vilde Chefen dog sige? — Og Personalet? — Han vilde være aldeles umulig i deres Øjne efter denne Historie.

Da mærkede Herman *Fristelsen*. ... Det var som en Stemme hviskede i hans Øre: *Søgb Kjolen ind i Bærestykket igen og lad som intet. Bliver Pletten opdaget, kender du ikke noget til den. ... Indrømmer du, det er dig, der har lavet den, faar du blot Fortræl og Ulykke ud deraf. ...* I Begyndelsen vilde han ikke lytte efter Fristerens Ord, men sagde til sig selv, at *dette* vilde være mere end lumpent; længe varede det dog ikke, før han indsaa, at den eneste Udvej, hvorved han kunde undgaa Spektakler og Ubehageligheder, var at fortie Sandheden.

Med rystende Hænder lagde han Kjolen til Rette og svøbte Stykket om den. Med Angst og daarlig Samvittighed kørte han videre mod den Løgn, han vidste var uundgaaelig, hvis han vilde følge Fristerens Ord.

Hurtigt naaede han den Villa, hvor Kjolen skulde afleveres. Da han stod foran Døren, blussede hans Ansigt som i Feber, og han havde en Følelse, som Hjertet skulde sprænges i Livet paa ham. Han vidste, det var galt, hvad han nu stod i Begreb med at gøre; men svag og viljeløs var han i det Øjeblik — helt fanget i Fristerens Garn.

Han ringede paa og for sammen ved Klokkens Kimen. Hurtige Trin lød i Entreen. Døren blev aabnet, og en ung, hvidkappet Stuepige stod foran ham.

„Er det Fruens Kjole?“ spurgte hun og rakte Haanden ud efter Bærestykket.

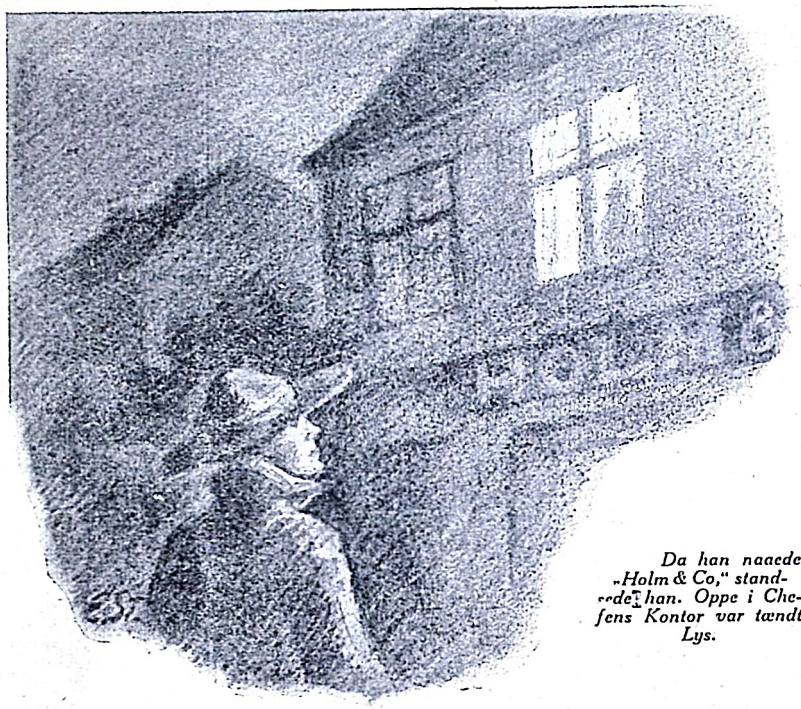
„Ja,“ svarede Herman med lav Stemme.

„Tak — det er udmærket. Jeg kan godt tage imod den. Fruen er ikke til Stede. — Den er jo betalt.“

Han nikkede, gav hende Kjolen og forsvandt derpaa skyndsomt ned ad Trapperne med en kort Hilsen.

Nu var det gjort! — Nu var der blot tilbage at nægte frækt, hvis der skulde komme Undersøgelser i Sagen. ...

Da han kørte ned ad den stejle Gade, havde han en Fornemmelse, som var det et Skraaplan, han styrede ned af —

Da han naaede
„Holm & Co.“ stand-
ede han. Oppe i Che-
fens Kontor var tændt
Lys.

som om den faste Grund svandt under hans Fødder.

Den næste Formiddag stod Herman og var i Færd med at ordne en Skuffe med kulørt Sysilke, da en høj, svær Dame traadte ind i Forretningen og satte Kursen lige hen imod ham.

Hun bad om at komme til at tale med Chefen.

Nu var det i og for sig ikke saa mærkeligt, der var saa mange Damer, der ønskede at blive ekspederet af Hr. Holm i egen høje Person; men det gav et Sæt i Herman, da han opdagede, at Damen bar paa en Kjole — den Kjole han den foregående Aften havde købt med.

„Nu skal jeg kalde,“ stammede han og løb op paa Chefens Kontor.

Straks efter vendte han tilbage med den Besked, at Hr. Holm om et Øjeblik skulde være til Fruens Tjeneste.

Damen satte sig paa en Stol — Kjolen bredte hun forsigtigt ud over sit Skød.

Et Par Minutter senere stod Chefen ved hendes Side. Han hilste hende med et elegant Buk, og hun gengældte hans Hilsen med et køligt Nik, idet hun løftede Kjolen op imod ham og viste ham den brune Plet paa Ærmet.

„Jeg vil blot vise Hr. Holm dette,“ sagde hun med et syrligt Smil, „hvad mener De om det?“

„Det er en Plet,“ afgjorde Chefen filosofisk.

„Ja, og en rigtig styg Plet endogsaa. Og den Kjole har jeg lige købt og betalt fuld Pris for. — Det kan jeg virkelig ikke være tjent med.“

„Nej, naturligvis,“ svarede Chefen. „Det maa Fruen meget undskylde. — Jeg har ikke set den Plet før nu.“

„Nej, det kan jeg ogsaa daarligt tænke mig, De har. Men vil De ikke forklare mig, hvorledes saadan en Plet kan komme paa en af Deres Modelkjoler?“

„Det maa sikkert være et Strygejern, der har svedet Stoffet,“ lød Hr. Holms Svar. Han holdt Ærmet op mod Lyset. „Det er en af Syerskerne, der ikke har passet paa,“ oplyste han, idet han vendte sig om mod Herman, der havde staaet ved sin Sysilkeskuffe og overvåret det lille Opttrin. „Vil De faa at vide oppe paa 1ste Sal, hvilken Syerske, der har strøget denne Kjole og lad hende saa komme herved.“

Herman nikkede og forsvandt op ad Trappen til Konfektionssystuen.

Tankerne hvirvlede rundt i hans Hjerne, da han stod ved et af Prøveværelserne foran Systuen. Her var en Udvæj, hvorved han kunde klare denne Historie. Chefen troede jo, at Pletten var sveden. Hvorfor saa ikke lade ham blive i Troen? — Nu behøvede han ikke at nægte, blot at tie. — Hvorfor gøre en Indrømmelse, der kun vilde skaffe ham en Række Ubehageligheder? — Det vilde være Daarskab. Nu var det ogsaa for

sent at fortælle om sin Skyld. Denne ene Gang vilde han gaa uden om Sandheden; men ogsaa kun denne Gang, for Eftertiden vilde han være ærlig i det smaa saavel som i det store. — Saa var det hele jo ikke saa slemt. Hvor mange Mennesker kunde vel sige sig fri for at lyve af og til, naar de havde Fordel derved. — Og hvorfor skulde han være bedre end andre.

Med disse Tanker slog han sig til Ro og gik ind paa Systuen.

Den lille, halte Sypige, Frk. Therkelsen, meldte sig, da han fremviste Kjolen og spurgte, hvem der havde strøget den. „Chefen vil tale med Dem,“ sagde Herman — hans Stemme var ikke fri for at ryste lidt.

Hun lagde straks sit Sytøj fra sig og fulgte med ham ned i Forretningen.

„Kender De noget til dette?“ spurgte Hr. Holm og viste hende Pletten, saa snart han fik Øje paa hende.

Hun gav ham intet Svar. Stod blot og saa uforstaaende paa ham.

„Ja, jeg vil gerne have en Besked,“ fortsatte Chefen. „Fru Mathiesen kommer og klager over denne Plet. — Det maa jo være Dem, der har svedet Ærmet, da De strøg det?“

„Det har jeg ikke set,“ svarede Frk. Therkelsen, idet hun saa ham ærligt ind i Øjnene.

Fru Mathiesen nedstirrede den stakels Syerske gennem sin Stanglorgnet.

„De kan da ikke undgaa at se saadant noget,“ snærrede Chefen. „Og Pletten kan ikke fremkomme af sig selv, ved jeg.“

„Naar jeg siger, jeg ikke har set den, saa er det sandt,“ paastod Frk. Therkelsen med grædende Stemme.

Chefen trak paa Skulderen og gav Frk. Therkelsen et Vink om at forsvinde.

„Er det ikke skrækkeligt, at Folk kan være saa uærlige,“ sukkede Fru Mathiesen. „Jeg kunde straks se paa hendes usikre Holdning, at hun kender mere til denne Sag, end hun vil være ved. — Er det til at forstaa, at et Menneske kan faa sig selv til at lyve for en ussel Plets Skyld. — Man kan minsandten ikke mere stole paa Folk. Men naar alt kommer til alt, er det jo værst for hende selv — det maa ikke være morsomt at gaa rundt som en løgnagtig Person.“

Herman stod bøjlet over sin Sysilke. Hvert af hendes Ord ramte ham som et Svøbeslag.

— — —

To Dage var gaaet.

Herman havde i de to Dage helt mistet sit Humør. Han gik omkring og var fraværende og gnaven, led og ked af det hele. Og denne triste Sindsstemning var Pletten Skyld i. Den lille, brune Rustplet var blevet en Plet paa hans Ære og Samvittighed.

Chefen troede stadig fuldt og fast, at det var Frøken Therkelsen, der havde svedet Ærmet. Det hjalp ikke, hun vedblev at benægte det. Til sidst tav hun

for ikke at gøre ondt værre.

Flere Gange havde Herman været ved at fortælle Chefen det hele; men da det kom til Stykket, turde han ikke, han var angst for Hr. Holms Vrede — bange for at opklare den Uærlighed, der sikkert vilde svække Chefens Tillid til ham. — — —

Det var Aften. Herman havde været til stor Spejderfest i Forsamlingsbygningen. Helt alene gik han paa den brede Villavej — optaget af, hvad han nylig havde hørt.

En ung, fremmed Spejderfører havde under Festen talt til sine Kammerater. Om Pligten og Spejderloven, om Fristelser, man skulde søge at staa imod. Man skulde aldrig være bange for at indrømme en Fejl, aldrig være for stolt til at ydmyge sig. Det var Spejderens Pligt altid at vise et godt Eksempel i sin Gerning og Optræden, i sin Handel og Vandel, det var hans Maal at have en god Samvittighed overfor sig selv og overfor andre.

Saadan havde han talt, den unge Fører, talt med Varme og Inderlighed uden tomme Ord og store Haandbevægelser. ... Herman havde forstaaet ham, havde følt det, som var det til ham alene, der blev talt. Og nu gik han her og tænkte over den lille Tale. Ensomheden gav Tankerne frit Spillerum. Det blev ikke selvglade, tilfredse Tanker. Igen maatte han tænke paa den brune Rustplet, der havde snavset hans Samvittighed, der havde faaet ham til at lade en anden lide Uret. ... Den Uærlighed tyngede ham som en uudholdelig Byrde. — — —

Uden han rigtigt vidste af det, var han ad Villaveje og Smaagader kommet ind paa Byens Hovedgade. Da han naaede „Holm & Co.“, standsede han. Oppe i Chefens Kontor var tændt Lys. Hr. Holm maatte sikkert arbejde med Regnskab eller lignende. Klokken var næsten 11, saa det var sent; men det var ikke første Gang, Herman erfarede, at Chefen var en flittig Mand.

Han blev staaende uden for Forretningen og saa op ad den smukke, røde Facade. ... Saa gik han pludselig som drevet af en usynlig Magt ind ad Porten, op ad de slidte Trapper til 2den Sal, hvor Kontoret laa.

Nu vilde han vise sig som Spejder — af den rette Slags.

Flere Gange maatte han banke paa Kontordøren, før han fik Svar. Da han traadte ind, kom Chefen ham i Møde. Forundring over det sene Besøg stod tydeligt at læse i hans Ansigt.

„Hr. Holm maa undskyldte, jeg gør Dem Ulejlighed paa denne Tid,“ sagde Herman. „Jeg har noget, jeg helst vilde fortælle Dem med det samme — ellers er jeg bange for, det aldrig bliver gjort.“

„Sæt Dem ned!“ lød Chefens Svar. Herman satte sig paa en lille Kurvetaburet og gav sig derpaa hakkende og stammende til at berette om den Uæ-

(fortsættes Side 20)

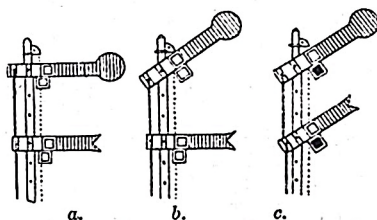
Jernbanens vigtige Medhjælpere.

Naar man kører med Toget, kan man langs Banelinien se en Mængde Lygter, Mærker og Signaler. ... At de hjælper med til at sikre Toggangen, er vi alle klar over; men hvad de ellers betyder, ved vel de færreste. ... Jeg kender en Herre, der i mange Aar har rejst som Repræsentant, hver Dag kørt med Toget paa Kryds og Tværs gennem Landet. Han havde indtil for kort Tid siden ikke Anelse om, hvordan selv det simpleste Togsignal virker, men en skønne Dag fandt han paa, at han vilde sætte sig ind i Systemet — det tog ham ikke lang Tid, og nu kan han ved et Kupevindue — naar Toget kører frem langs aabne Marker eller tætte Skove — undersøge, om det befinder sig i Nærheden af en Station, om det skal holde ved Stationen eller køre igennem o. s. v.

Da jeg kan tænke mig, at „Spejderens Magasin“s Læsere kunde have Interesse af at stifte Bekendtskab med disse — Jernbanens vigtige Medhjælpere — skal jeg i det følgende fortælle lidt om, hvordan de underretter og sikrer Togene.

Lad os til en Begyndelse til lidt paa Indkørselssignalet.

Fig. 1.

a. „Stop“. b. „Kør frem“. c. „Kør igennem“.

a) Om Dagen:
Begge Arme vandrette.

Om Natten:
Øverste Arm: Rødt Lys mod Toget, bagud hvidt Stjernelys.

Nederste Arm: Brandgult Lys mod Toget, bagud hvidt Stjernelys.

b) Om Dagen:
Øverste Arm: skraat opad.
Nederste Arm: vandret.

Om Natten:
Øverste Arm: skraat opad, grønt Lys mod Toget, bagud brandgult Lys.

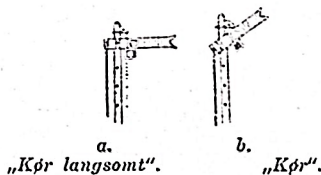
Nederste Arm: vandret, brandgult Lys mod Toget, bagud hvidt Stjernelys.

c) Om Dagen:
Armene skraat opad.

Om Natten:
Begge Arme skraat opad, grønt Lys mod Toget, bagud brandgult Lys.

Indkørselssignalet (Fig. 1) er som Regel forsynet med to Arme (eller Vinger). Det er anbragt uden for Stationen ofte i en Afstand af $\frac{1}{2}$ — $\frac{3}{4}$ km og er indrettet saaledes, at de kan afgive tre forskellige Meddelelser til Togene: *Stop uden for Stationen* (begge Arme vandret) — *Kør frem*: (Øverste Arm skraat opad, nederste vandret) og *Kør igennem* (begge Arme skraat opad). Om Natten afgiver det Meddelelse ved Hjælp af Lys: Begge Arme vandret. Øverste Arm: rødt Lys mod Toget, bagud hvidt Stjernelys — nederste Arm: brandgult Lys mod Toget, bagud hvidt Stjernelys betyder: *Stop uden for Stationen*. — Øverste Arm skraat opad, grønt Lys mod Toget, bagud brandgult Lys — nederste Arm vandret: brandgult Lys mod Toget, bagud hvidt Stjernelys betyder: *Kør frem* og: Begge Arme skraat opad: grønt Lys mod Toget, bagud brandgult Lys betyder: *Kør igennem*.

Fig. 2.

a) (Det efterfølgende Mastesignal viser „Stop“).

Om Dagen:
Armen vandret.

Om Natten:
Brandgult Lys mod Toget, bagud hvidt Lys.

b) (Det efterfølgende Mastesignal viser „Kør“).

Om Dagen:
Armene skraat opad.

Om Natten:
Grønt Lys mod Toget, bagud brandgult Lys.

I en bestemt Afstand foran Indkørselssignalet findes ofte det saakaldte *fremskudte Signal* (det findes paa Stationer, hvor Terrænforholdene gør sig gældende — for Eksempel, hvis en Bakke eller en Kurve hindrer Lokomotivpersonalet i at se Indkørselssignalet, før Toget er lige ud for dette. — Det er et lavt Mastesignal med een Arm (Fig. 2), der er afhængigt af Indkørselssignalet's Stilling. — Naar Indkørselssignalet viser: *Kør frem*, melder det fremskudte Signal: *Kør* (Armen skraat opad. — Om Natten: grønt Lys mod Toget, bagud brandgult Lys). — Viser Indkørselssignalet derimod *Stop*, melder det fremskudte Signal: *Kør langsomt* (Armen vandret. — Om Natten: brandgult Lys mod Toget, bagud hvidt Lys). —

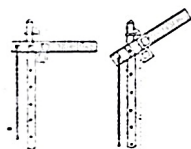
Fig. 3.

Stationsmærker.

Foran Indkørselssignalet (paa Baner hvor Kørselshastigheden overskrider 70 km i Timen) er anbragt Afstandsmærker: *Stationsmærker* (Fig. 3). Det første af disse Mærker er anbragt 1000 m foran Indkørselssignalet og bestaar af een skraatstillet, hvidmalet Plade med rød Kant. Det næste er anbragt 800 m foran Signalet, det bestaar af to skraatstillede Plader. Og 200 m længere fremme mod Stationen findes det sidste Mærke: tre skraatstillede Plader. — Disse Mærker underretter Lokomotivpersonalet om, at Signal følger

Fig. 4.

- a. "Stop".
 (Udkørsel forbudt).
 — — —
 Om Dagen:
 Armen vandret.
 — — —
 Om Natten:
 Rødt Lys mod Toget.
- b. "Kør".

b) (Fri Udkørsel).

Om Dagen:
 Armen skraat opad.

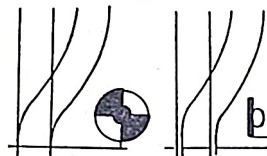
Om Natten:
 Grønt Lys mod Toget.

Udkørselssignalet er naturligvis anbragt ved Stationens Udkørsel (Fig. 4). — Paa Stationer, hvor der afgaar Tog i forskellige Retninger, er der en Mast med Udkørselssignal for hver Retning). — Det signalerer: *Udkørsel forbudt* eller: *Fri Udkørsel* ... Signalet har en Arm for hvert af Stationens Hovedspor. Den første Arm gælder for det Spor, der ligger længst til venstre i den Retning, Toget kører. Næstfølgende Arm gælder for det næste Spor mod højre o. s. v. ... Staar Armen vandret betyder det: *Udkørsel forbudt*, det vises om Natten med rødt Lys ... Skal der gives: *Fri Udkørsel*, bliver Armen stillet skraat opad, om Natten vises dette med grønt Lys. ...

Afgangssignalet bestod i "gamle Dage" af den kendte Messingklokke; men nu til Dags bruges Klokke-Afgangssignalet ikke meget. ... I Stedet for benyttes et grønt Flag og i Mørke en grøn Lanterne. ...

ved Dag og Nat en kvadratisk, hvid Flade, hvorpaa Sporskiftets Nr. er angivet. ...

Fig. 6.

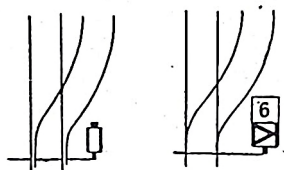

- a. Sporskiftet stillet til Sidespor.
 b) Sporskiftet stillet til Hovedspor.

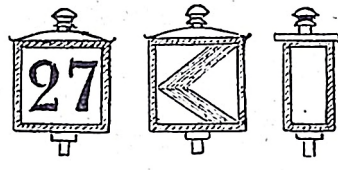
Fig. 6 er et andet Sporskifte, som ogsaa bruges. ... Fuld Skive om Dagen betyder: *Sporskiftet stillet til Sidespor*, om Natten vises dette med fuld Skive og grønt Lys ... Skivens Kant betyder om Dagen: *Sporskiftet stillet til Hovedspor* — om Natten: Skivens Kant og hvidt Lys. ...

Det er tit af Betydning (paa Strækninger, hvor Toge hyppigt kører) at gøre Afstanden mellem Stationerne mindre. ... Men da Bebyggelsen mellem Stationerne ofte er spredt, vil det ikke kunne betale sig at bygge nye Stationer og

Fig. 5.

- a) Sporskiftet stillet til Hovedspor.
 b) Sporskiftet stillet til Sidespor.
 c) Sporskiftelygten stillet til Sidespor set fra Tungeroden.
 d) Sporskiftelygten stillet til Sidespor set fra Tunge-spidsen.
 e) Sporskiftelygten stillet til Hovedspor set fra Tungeroden og Tunge-spidsen.

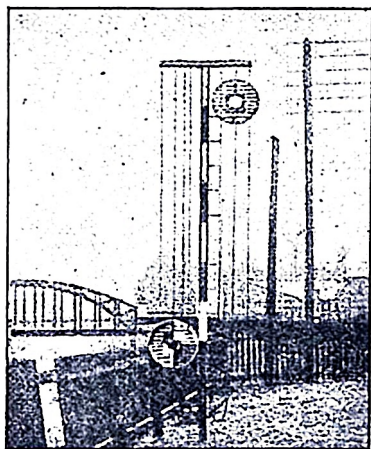

Paa Fig. 5 ses et Sporskifte med *Sporskiftelygten*. Naar Sporskiftet er stillet til Hovedspor, viser Lygten om Dagen og i Mørke en rektangulær hvid Flade set fra *Tungespidsen* og *Tungeroden*. ... Er Sporskiftet stillet til Sidespor, ser man Nat og Dag fra *Tungespidsen* en kvadratisk hvid Flade med en pilformet Figur, hvis Spids viser Sidesporets Afvigeretning fra Hovedsporet. ... Set fra *Tungeroden* viser Lygten

Holdepladser, og man har saa i Stedet for fundet paa at oprette Blokposter, hvilket er ensbetydende med: Signalposter paa fri Bane. ... *Blokpostsignalet* er et en eller toarmet Mastesignal, der ligesom Indkørselssignalet ofte er dækket forude af et fremskudt Signal. ... Blokpostsignalet kan vise to Stillinger: *Fri Bane* og *Stop*. ... "Fri Bane" meddel, at Toget kan passere Signalet og fortsættes ind i det næste Blokafsnit. ...

Om Dagen vises dette Signal ved, at Armen er stillet skraat opad, om Natten ved grønt Lys mod Toget. ... Naar Signalet viser: „Stop“, maa Toget ikke køre forbi Masten, men skal standse og vente paa Signalet „Fri Bane“.... „Stop“ vises ved, at Armen staar vandret og om Natten rødt Lys mod Toget. ... Mange Gange er Armene for begge Kørselsretninger anbragt paa den samme Mast, da har den Arm, som viser sig til *venstre* for Masten ingen Betydning for Toget, der kører mod Masten.

Fig. 7.

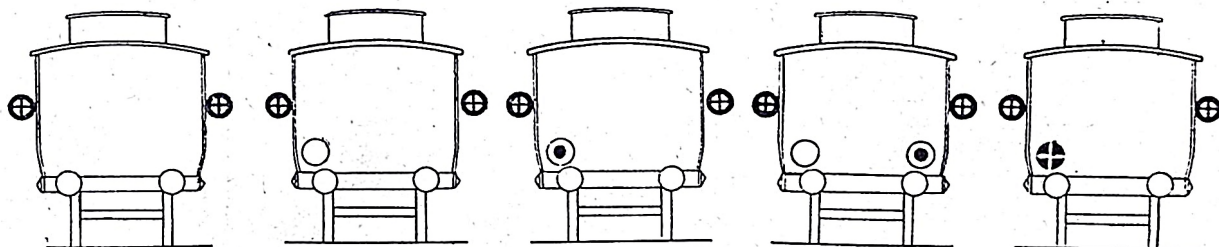

Mastesignal ved Billetsalgssteder og Holdepladser uden Sidespor.

De fleste af os har sikkert paa mindre Stationer (Billetsalgssteder) set nogle Master, der bærer en gennemhullet rød- og hvidmalet Skive (Fig. 7) Det er ogsaa Signaler. ... Hvis et Tog skal optage Folk eller Gods, vises den hele Skive mod Toget, er der intet at standse efter, vises Skivens Kant. ... Om Natten gives Signalet ved i første Tilfælde at vise brandgult Lys. I andet Tilfælde intet Lys. —

Selve Toget medfører ogsaa Signaler (Fig. 8 og 9) der er anbragt foran paa Lokomotivet og bagpaa den bageste Vogn. ... Paa den bageste Vogn er *Slutsignalet* anbragt. Det bestaar af to gennembrudte, rødmaalede Skiver, anbragte paa hver Side af Vognen. — Om Natten erstattes de af to Lygter, der viser hvidt Lys fremad og rødt Lys bagud. En hvid Tavle paa bageste Vogn betyder, at *Særtog kommer i samme Retning* — om Natten vises dette med hvidt Lys ... Hvid Tavle med sort Plet i Midten tilkendegiver: *Særtog kommer i modsat Retning* — vises om Natten med grønt Lys. ... En hvid Tavle paa Vognens ene Side og en hvid Tavle med sort Plet i Midten paa den anden Side betyder: *Særtog kommer næste Morgen* — om Natten: et hvidt og et grønt Lys. ... En sort Tavle med et hvidt Kors paa bageste Vogn meddeler: *Telegrafledningen er i Uorden* — i Mørke et grønt og et rødt Lys.

Fig. 8.

a) *Slutsignal.*
Om Dagen:
Paa hver Side af bageste Vogn en gennembrudt, rødmalet Skive.

Om Natten:
Paa hver Side en Lygte, der viser hvidt Lys fremad og rødt Lys bagud.

b) *Særtog kommer i samme Retning:*
Om Dagen:
En hvid Tavle paa bageste Vogn.

Om Natten:
Et hvidt Lys paa bageste Vogn.

c) *Særtog kommer i modsat Retning:*
Om Dagen:
En hvid Tavle med sort Plet i Midten paa bageste Vogn.

Om Natten:
Et grønt Lys paa bageste Vogn.

d) *Særtog kommer næste Morgen:*

Om Dagen:
En hvid Tavle paa den ene Side og en hvid Tavle med sort Plet i Midten paa den anden Side af bageste Vogn.

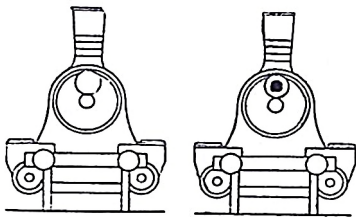
Om Natten:
Et hvidt og et grønt Lys paa bageste Vogn.

e) *Telegrafledningen er i Uorden:*

Om Dagen:
En sort Tavle med et hvidt Kors paa bageste Vogn.

Om Natten:
Et grønt og et rødt Lys paa bageste Vogn.

Fig. 9.

- a) For Plantog.
Om Dagen:
Intet Signal.
- Om Natten:
Et hvidt Lys.
- b) For Særtog.
Om Dagen:
En hvid Skive.
- Om Natten:
Foruden Signal: a et hvidt Lys.
- c) For Arbejds og Hjælpetog:
Om Dagen:
En hvid Skive med sort Plet i Midten.
- Om Natten:
Foruden Signal a et grønt Lys.

grønt Lys og vedbliver dermed, indtil Toget har passeret ham.

Ved disse Haandsignaler kan rødt Lys erstattes med andet Lys, der bevæges i Kred. ... I Stedet for grønt Lys kan gives Blink med andet — dog ikke rødt — Lys. ... Det sker ved, at Lytglasene afvekslende vendes fra og mod Lokomotivet.

Jeg har nu omtalt de vigtigste Signaler ... at forklare, hvorledes Signalmast og Sporskifte betjenes, vil blive for vidtløftigt, det kan man bedst læse sig til Rette med i Helge Holsts udmærkede og interessante Bog: „Elektriciteten“, hvor Forfatteren i et større Afsnit fortæller om elektrisk Togsilering.

Henry Dahl.

^{a)} Oplysninger og Billeder til Artiklen er hentet fra: Almindelig Signaltreglement, D. S. B. og „Frem“s Artikel: Hvorledes sikres Toggangen.

K. F. U. M. Spejdernes Landsudstilling

16.—20. Februar.

K. F. U. M. Spejderne afholder sin store Landsudstilling i Industribygningen i København i Dagene 16.—20. Februar, hvilket vil sige, at den slutter Fastelavns Mandag.

Da vi sikkert alle gerne vil hjælpe vore grønne Kammerater i saa vid Udstrækning som muligt, og vi i hvert Fald alle vil have stor Interesse af at se denne Udstilling, beder vi en af K. F. U. M. Spejdernes Ledere om at besvare os et Par Spørgsmaal:

— Hvad er Deres Grund til at holde denne Landsudstilling?

— Ja, det har nu to Grunde. Den ene af dem er, at vi haaber paa en god Indtægt til Korpsets Kasse og til alle de deltagende Troppes, og den anden og for os vel nok Hovedgrunden er, at vi nu efter 18 Aars Levetid, hvor vi er vokset til 3500 Spejdere i 145 Troppes, gerne vilde vise Folk, hvem vi er, og hvad vi er, og vi mener bedst at kunne faa dette frem gennem en rigtig arrangeret Udstilling.

— Naar De siger rigtig arrangeret, mener De saa noget særligt dermed?

— Ja, vi synes, at naar Spejderne

normalt træder frem for Offentligheden f. Eks. ved Opvisninger o. lign., saa er det, vi laver, som oftest Paradenumre, som ser flot ud udadtil, men ikke siger meget om selve det virkelige Spejderarbejde, og det var dette, vi vilde prøve paa at undgaa paa Udstillingen, thi vi véd, at det er en meget vanskelig Opgave, og Udstillingen vil jo vise, om den lykkes.

Den skulde ogsaa gerne paa anden Vis blive noget særligt, nemlig helt igennem smuk og værdig og fremfor alt en *Helhed*. Den store Midtersal laves af dygtige Fagfolk ved Hjælp af Panoramaer og Plastik om til et solfyldt dansk Landskab med en Lejr, og f. Eks. laves alle Søjlerne om til Træer, og en veritabel Aa med Vand løber gennem Lejren.

Selvfølgelig er der Snese af andre interessante Ting, og Tombolaer og Restaurant er jo en Nødvendighed.

Der sælges allerede nu Lodsedler over hele Landet, hvoraf Hovedindtægten gaar direkte til vedkommende Troppes, og der er Rift om et Gavcheffe — „Spejderliv“, som koster en Krone og bl. a. har en „Indian-Scout“ og et Harmonium som Hovedgevinster.

— Har De nogle særlige nye Idéer paa Udstillingen?

— Ja, en Tombola med flere Tusinde Par Mokkasiner, som er fremstillede af Korpsets Spejdere tør vel forventes at blive en Attraktion.

— Og saa blot et Spørgsmaal til Slut; har De haft nogle særlige Opmuntringer under Forberedelserne.

— Ja, mange. Især det, at vi føler, at hele Korpset staar sammen om Opgaven og saa det, at Hans Majestæt Kongen har lovet at være Udstillingens Protektor.

Hils nu vore Kammerater velkommen paa Udstillingen (halv Entré for Spejdere) og sig, at vi glæder os til at se dem alle derinde.

Pre.

IN MEMORIAM

Vi kendte ham allesammen — Dyredoktoren fra Roskilde — nu er han død. — Endnu i Sommer i Stockholm stod han midt i Arbejdet blandt os, ansvarsfuld og samtidig smilende glad og frejdig. Hvor mange anede da, at det var sidste Gang, han havde pakket sin Rygsæk og var draget i Lejr sammen med den Ungdom, som han havde givet saa meget, og som han elskede saa højt.

Dyredoktoren var naaet Manddomsaarene, inden han blev Spejder. Først var det som interesseret Tropsraadsmedlem i Roskilde; men hans Interesse var saa glødende, og hans Forstaaelse af Spejderarbejdets Belysning saa dyb, at han maatte virke direkte blandt Drengene, og han overtog snart den aktive Ledelse af Spejderarbejdet i sin By.

Fra nu af ofrede Dyredoktoren al sin Fritid for Spejderne. Han lukkede Dørene til sit hyggelige Hjem op paa vid Gab. Ikke blot stillede han to Værelser ganske til Troppens Raadighed; men i hans Stuer var alle Spejdere altid velkomne. Og mangan en Dreng har taget til ham, den gode forstaaende Storebror og bedt

om Hjælp og Vejledning, og til ingen bedre kunde man henvende sig. Kneb det for en af hans Drenge i Skolen, var Dyredoktoren altid parat til at hjælpe. Var nogen syg, saa trøstede og hjalp han, ikke blot den paagældende, men han besøgte og beroligede ogsaa Far og Mor.

Gotfred Hansen kom til at betyde saa uhyre meget for Spejderne — ikke blot i Roskilde, men for alle os; der kom i direkte Berøring med ham.

Han var nemlig en fremragende Fører. Det var ikke de tekniske Færdigheder, der stod særlig højt, skønt han med Flid satte sig personligt ind i alle Grene af Arbejdet; men han virkede ved det kraftigste Vaaben en Fører har, ved Eksemplets Magt. Han blev det Ideal, som hans Drenge stræbte efter at ligne, og hans gode Exempel havde en smittende Kraft.

Dyredoktoren elskede Humør og befandt sig bedst, naar han midt i en Flok glade Spejdere af fuld Hals førte an i en god Sang. Selv havde han ikke nogen fremragende Stemme, men han lærte sig alle Vers i Sangene og kæmpede for de lødige og gode Sange.

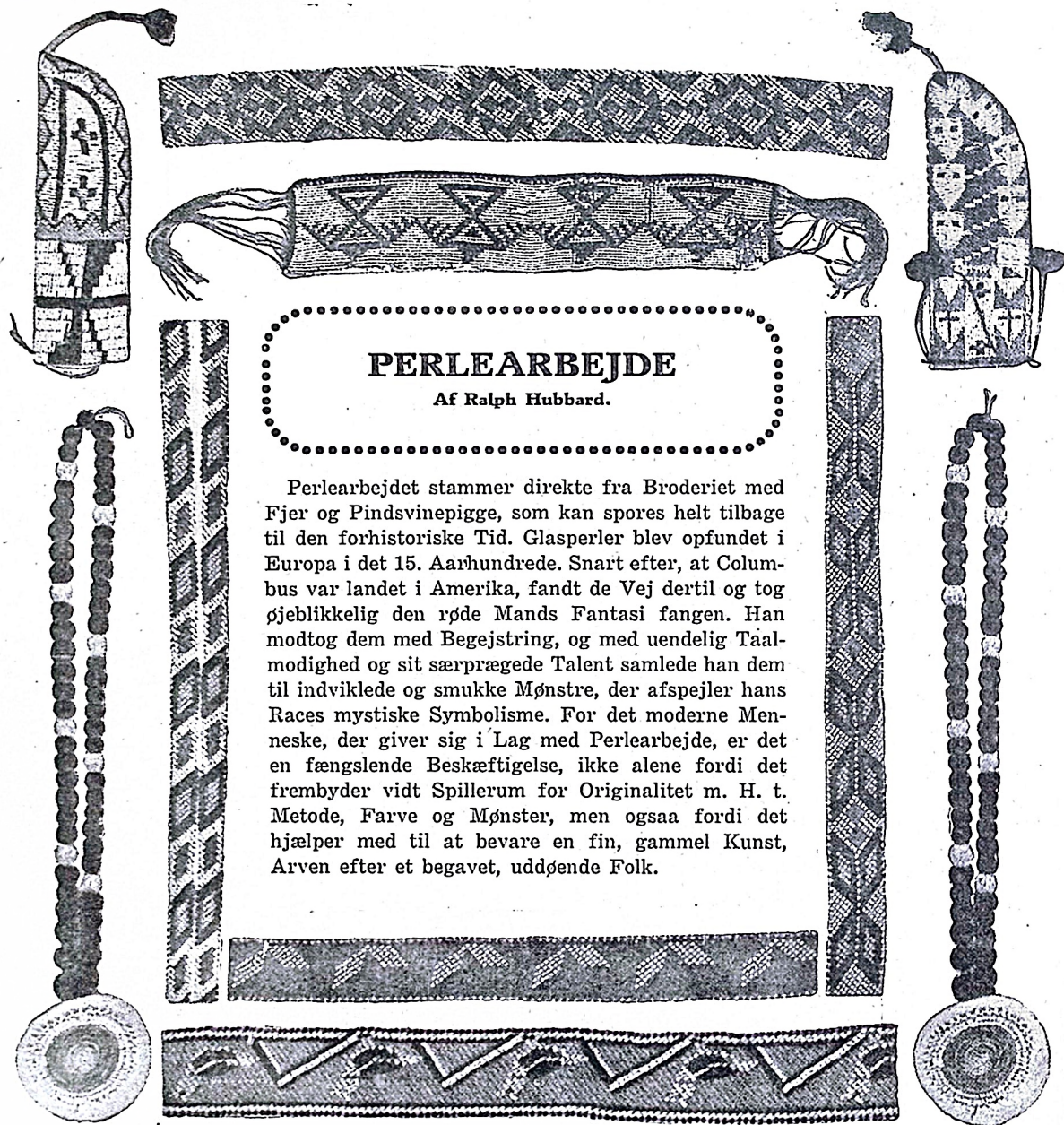
De af Førerne, der var med i Paasken paa Ryslinge Højskole vil kunne berette om Dyredoktorens Humør og fortælle, hvordan ingen bedre end han kunde finde paa morsomme træffende „Raab“ ved Maaltiderne. Men var Gotfred Hansen ivrig, naar Humøret skulde sættes op, saa var han ogsaa blandt dem, der kunde faa en Skare til at lytte, naar han fortalte noget alvorligt, eller naar han paa sin varme Maade sluttede et Lejrbaal. Hos Dyredoktoren trivedes Spøg og Alvor lige godt.

Lidt udenfor Roskilde paa en lille Bakke begyndte Spejderne under trofast Førerskab af Dyredoktoren at bygge en af de første Vandrerhytter herhjemme. Dyredoktoren var Bygmesteren, men en af den Slags, der selv tager fat og graver Grund og slæber Tømmer. Alle andre kunde knibe ud under det mægtige Tropsforetagende, men en Mand var der altid, og han blev ved at slide i det, til Huset var rejst!

Nu staar den lille, smilende Vandrerhytte: „Kildebakken“ der aaben for den vandrende Ungdom og er for os et smukt Minde om Dyredoktorens Energi og Initiativ.

Vi har nu ikke længere Gotfred Hansen iblandt os, og vi er mange, der vil savne ham, men alle vil vi bevare Mindet om ham som en af Spejdersagens varmeste og trofaste For kæmpere.

Jens Hvass.

PERLEARBEJDE

Af Ralph Hubbard.

Perlearbejdet stammer direkte fra Broderiet med Fjer og Pindsvinepigge, som kan spores helt tilbage til den forhistoriske Tid. Glasperler blev opfundet i Europa i det 15. Aarhundrede. Snart efter, at Columbus var landet i Amerika, fandt de Vej dertil og tog øjeblikkelig den røde Mands Fantasi fangen. Han modtog dem med Begejstring, og med uendelig Taalmodighed og sit særprægede Talent samlede han dem til indviklede og smukke Mønstre, der afspejler hans Races mystiske Symbolisme. For det moderne Menneske, der giver sig i Lag med Perlearbejde, er det en fængslende Beskæftigelse, ikke alene fordi det frembyder vidt Spillerum for Originalitet m. H. t. Metode, Farve og Mønster, men ogsaa fordi det hjælper med til at bevare en fin, gammel Kunst, Arven efter et begavet, uddøende Folk.

For ikke længe siden mødte jeg en gammel Absarokee-Indianer ved en Opvisningovre vestpaa, og det, der gjorde særligt Indtryk paa mig, var den Kendsgerning, at hans Dragt var pragtfuldt smykket med Hulepindsvinepigge-Brode-

ri, hovedsagelig holdt i de oprindelige sorte og hvide Farver. Der var ikke een Glasperle i hans Udsmykning. Jeg spurgte, om han havde noget særligt imod Perlearbejde, og han svarede med et Blink i Øjet:

„For moderne, Perler. Mig lide dem gamle Dage!”

Det spekulerede jeg lidt over. For moderne! Du store Kineser. Glasperler er blevet brugt af Indianerne i adskillige Aarhundreder og er stadig for mo-

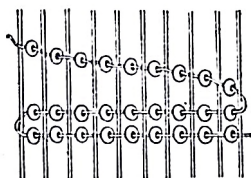

Fig. 1.
Den letteste Form for Perleweaving — enkelt Islæt (Tværtraad). Rendegarnet (de udspændte Traade) strammes først omhyggeligt, saa spres en enkelt Traad ved Hjælp af en Naal igennem, som vist paa Tegningen.

derne. Hvorledes definerer man moderne? Ikke desto mindre vakte denne gode, gamle Sjel, hvis Smag gik helt til hans Forfædres smukke Kunst, en ny Tanke i mit Hoved: Perlearbejde er smukt — der kan laves vidunderlige Ting med farvede Glasperler — men naar alt kommer til alt, stammer dog det meste af det fra Kaukasien. Der er mange Typer af Perlearbejde, naar man taler om Metoderne og 500, naar man taler om Mønstrene.

Franskmænd indførte „Applikationsmetoden“, ved hvilken Perlerne bliver syet paa enkeltvis; saa finder vi Skovindianere, der laver de herligste Ting i Blomster og Bladmønstre, altsammen paa gammeldags fint Klæde.

Indianere forstaa sig glimrende paa Stoffer, men har undertiden en yderst personlig Smag for uhyggelige Sammensætninger.

Paa en lille Winnebago-Klædning, der findes i min Samling, er Ryggen saaledes af Fløjl, og den er kantet med Stoffet af Melsække, der bærer et Canadisk Elevatorkompagnis Stempel.

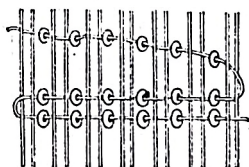

Fig. 4.

Dobbelt Rendegarn. Udføres sædvanligvis ved Hjælp af et Apparat til at hæve og sænke Traaden. Det bestemte Antal Perler trækkes paa Islættet, der saa spres imellem Rendegarnets Traade, hvorpaa Perlerne bliver anbragt i de rigtige Mellemrum.

Saa er der den Type af Perlearbejde, som Skovindianerne er begyndt med i de gammeldags Wampum-Bælter (Bælter indviklede mod Smaaskaller eller Perler), som laves paa en Væv.

Endelig er der den Type, hvor flere Perler trækkes paa Traaden, før man syr det Sting, der skal fæstne dem. Dette er karakteristisk for Sletteindianerne.

Naturligvis vil I gerne have at vide, hvordan man skelner imellem de forskellige Stammemønstre og Farvesammensætninger!

Det er meget vanskeligt at svare paa, for den røde Kunstner tager, hvad han kan faa fat i, og selv om man ikke netop kan sige, at han plagierer, maa man dog

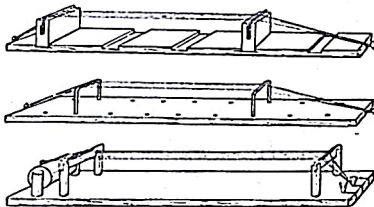

Fig. 3.

Væve til Perlearbejdet, som enhver Spejder selv kan lave. Den første Væv bestaar af et Brædt, to smaa Stykker Træ, hvorover Traadene skal løbe, to Søm og to smaa Kamme. Studer Tegningen, saa kan du se, hvordan det skal sættes sammen. Rillerne findes i Brættet, for at man kan flytte Træstykkerne med Kammen, da man jo ikke altid skal bruge samme Længde Rendegarn. Den anden Væv er lavet efter samme Princip, kun er Træstykkerne her erstattet af to Stykker tyk Metaltraad, der er bøiede, som Tegningen viser og omviklede med tynd Staaltraad, for at holde Perlearbejdets Traade adskilte. Den tredje Væv ligner ganske de andre, kun er den forsynet med en Spole, som man ruller det færdige Arbejde op om efterhaanden.

sige, at han i høj Grad bruger sine Øjne. Tænk paa, hvor vanskeligt det vilde være at følge en Piute-kvindes Stamme-slægtskab, — naar hun nedstammede fra en Winnebago-Fange, der var blevet solgt nede i Staterne — gennem Sioux, Omaha, Pawnee og Arapahoe til hendes endelige Hjem blandt Piuterne i Nevada! Og naar saa denne Kvinde kopierer Blomstermønstre fra nogle Arvestykker eller Bedstemoderen derude i Klippebjergene!!

Yankton-Siouxerne bruger mange Mønstre, der meget ligner Ojibwayernes, og

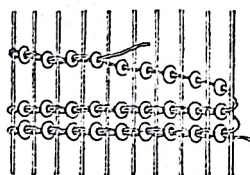

Fig. 2.

Vævning med dobbelt Islæt. Traaden trækkes gennem Perlerne samtidig og lægges derefter paa Rendegarnet. Saa spres Naalen gennem hver enkelt Perle paa den modsatte Side af Rendegarnet.

undertiden har Oglalla-Siouxerne lært af Yankton'erne.

Uagtet de mange Laan, er der dog en Del Grundtræk, man nogenlunde kan stole paa. Men man maa først indse en vis Grad af Atmosfære gennem kendte Stammemønstre, saaledes at et Pawnee-arbejde giver Een Pawneefølelse, og Sioux, Cheyenne, Arapahoe o. s. v. gør det samme, saaledes at man af Mønster og Farve kender Stammen med nogenlunde Sikkerhed. Det er vigtigt at vide, at Stammerne vælger Perler i Farver, der nærmer sig deres gamle Stamme-hemmeligheder m. H. til Farvestoffer, som de brugte i Fjerbroderierne, nemlig: Cheyennerne en bestemt lyserød; Sortefødderne en mørk blaa; Oglalla en koralrød; Arapahoerne en citrongul; Uterne grønt kantet med sort o. s. v. Sioux'erne anvender næsten aldrig sort i deres Perlearbejder. Men nutildags gælder det kun om gamle Arbejder, da Kulturgrænserne i Farve og Mønster er blevet mere udvaskede.

Cheyennerne holdt meget af indviklede Mønstre med fine Linier og megen hvid Baggrund, medens Uterne holdt meget af Striber, der dannede en skarp Kontrast til hinanden og lignede Klippe-

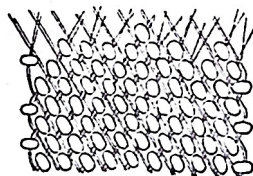

Fig. 5.

Dette er en mere indviklet Form for Vævning, der udføres ved Hjælp af diagonale Traade. Denne Type bruges ofte til lange smalle Baaud. Den kan laves uden Væv ligesom Flækning.

formationer. Pawnee, Shoshoner, Kiowa og Uter lavede ofte enkle — ja selv kedelige Mønstre, medens Siouxerne lavede meget straalende Ting.

Visse Mønstre er bestemt til ganske særlige Ting, og det volder den røde Kunstner megen Munterhed, hvis man anvender dem forkert. Tag f. Eks. Bøffelsporet, som man finder paa saa mange Sioux-Mokkasiner. Teepee'er er meget almindelige paa Hovedpyntens Baand. Jeg har en Siouxdragt, hvorpaa der er pragtfulde Teepee'er med overdrevent store Røggflige, og forneden er der en vældig god Efterligning af Skovindianernes Mønstre, der bestaar af regelmæssige Stammer og sammenvoksede Trækroner. En Pine Ridge-Kvinde lo, da jeg sagde det til hende. „Det ikke Skov. Det Kavalleri paa Række for binde Heste.“ Saaledes lærte jeg, at Siouxen forklarer Skovindianernes Skov helt anderledes, hvilket fik mig til at maabe af Forundring og sætte saa megen mere Pris paa min Dragt.

Paa en anden Klædning er der purpurfarvede, grønne og orange farvede Heste. Jeg har nu aldrig set purpurfar-

vede og grønne Heste, og jeg haaber heller ikke, at jeg skal faa det at se, men det er en anden Sag. Man vilde aldrig sætte Heste paa et Hovedbaand eller en Mokkasiner. Dyr findes paa Armbaand, Bælter og Knivskeder, men ikke ofte. De findes kun paa ganske enkelte Genstande, mest paa Skjolde og Teepee'er.

Hvordan foregaar Perlearbejdet?

I den senere Tid er Spejderne begyndt at interessere sig for Perlearbejde. Sidste Sommer blev der lavet meget af det i Lejrene hele Landet over. Baand til indianske Hovedpyntelser, Halsbaand, Strømpebaand og dekorerede Mokkasiner og Knivskeder med Perler. Det er uhyre let. Alt, hvad der kræves, er en Væv (læg Mærke til den stærke, hvide eller sorte Traad, der anvendes som Rende-garn paa Illustrationerne!), brogede Perler, Traad Nr. 70 til at trække Perlerne paa og en fin Naal.

Først maa man bestemme Mønstreret. Omstaaende findes nogle enkelte, og hvis man blot har en lille Smule kunstnerisk Sans, kan man snart selv komponere nye. Saa sætter man Traade paa Væven,

een mere end Mønstreret Bredde. Traadene bindes til Spømmene i hver Ende af Væven og strammes. Tråd Naalen og gør den fast til en af de yderste Traade af Rende-garnet og begynd at væve paa een af de Maader, som er vist paa Fig. I og II. Fortsæt indtil den ønskede Længde er naaet og slut saa af ved at væve Rende-garnet tilbage gennem Arbejdet.

Der er udgivet et lille Hefte om indiansk Perlearbejde af det Amerikanske Naturhistoriske Museum, New York City. Foruden at det fortæller om Perlearbejds Historie og Teknik, indeholder det Tegninger af mere end 300 forskellige Perlemønstre.

Omstaaende findes Gengivelser af indianske Arbejder fra det indianske Museum i New York. Man faar kun en svag Idé om, hvor smukke disse Arbejder er med deres mange Farver og de vidunderlige Mønstre, der forestiller: Fugle og Blade (foroven og til venstre), Dyrespor (til højre), „Tordenfuglen“ og Skildpadder (forneden). Iøvrigt findes der Halskæder (eller Dekorationer til Hovedpynt) og Knivskeder.

Løsningerne paa Julens Præmieopgaver.

Opgave Nr. 1.

(Den mystiske Telefonsamtale).

— Lad os købe Gaasen i Aften! Hvor-naar har du Tid?

— Kl. 7 — ja, saa maa vi vel til det. Har du saa alt klart?

— Netop Kl. 7! Saa er alle hjemme hos mig! De maa ikke opdage os med Fyren!

— Bange for at blive opdaget. Naa, vi kan jo ogsaa faa ham hjem til mig.

— Ja, det kan vi jo! Skal vi saa slagte det arme Dyr?! Det kunde Børnene da aldrig se paa!

— Lad nu være med at være saa blødsøden. Børnene — pyt! Har han fortjent det bedre maaske? Dø skal han!

— Ja, ja, Men kan du nu ogsaa gøre det med et Tag, saa at han ikke pines?

— Du behøver ikke at være bange — jeg er sikker nok paa Haanden.

— Har du Kniven slebet?

— Kniven — jo, den er i Orden.

— Eller skulde vi hellere gaa paa Jagt og skyde en Hare?

— Skyde? Nej, jeg har ingen Patroner.

— Naa, ja, men saa bliver vi ved Gaasen. Altsaa i Aften Kl. 7.

— Godt, saa — jeg skal nok være paa Pletten.

— Javel!

— Farvel, og hold saa bare Tand for Tunge — Farvel!

— Farvel! —

Første-Præmien har Dommerne tildelt

Valdemar Rohde,
Crefelderstrasse 4, Berlin N. W. 21.

Opgave Nr. 2.

(Sammenlægningsopgaven).

Første Præmie: Arne Mortensen, København N. (nøjagtig Adresse bedes op-givet Red.)

Opgave Nr. 3.

Løsning: Den ægte Spejder er en lykkelig Dreng.

(Præmierne er afsendt).

Opgave Nr. 4 (Er du skarpsindig?)

Det graa Tørklæde.

(Rytter (ske) — Hest)

1 — 2
2 — 3
3 — 5
4 — 8
5 — 7
6 — 1

7 — 6
8 — 9
9 — 4

Første-Præmie har Dommerne tildelt
Max Erenlund, „Hellig Anders Trop“,
Slagelse.

Opgave Nr. 5.

Hvad det gjaldt om var at finde en passende Underskrift til dette Fotografi. Det er aabenbart ikke saa let; for Dommerne var slet ikke tilfredse med de indsendte Løsninger. Men de var eni-

ge om at tildele Første-Præmien til Poul Hvitved, Ebeltoft.

Han mente, at man passende kunde kalde det „Koldt Bord“ — og noget er der jo ogsaa om det.

Opgave Nr. 6.

(„For vore unge Digttere og Forfattere“).

Første-Præmien er gaaet til Norge, Erik Kjeldsen, Box 41, Oslo; men der

var ogsaa Bud efter den hjemmefra. Paa Side 21 vil I finde Præmietagerens Løsning.

Man vil nu og da lægge Mærke til en Spejderfører, der bærer graat Halstørklæde med et lille Stykke skotskternet Tøj syet paa Bagsnippen. Ser man nærmere efter, vil man endvidere bemærke, at Føreren om Halsen har et Lædersnørebaand med to smaa Træstykker i Enderne. Dette Tørklæde kendetegner alle Medlemmerne af 1. Gillwell Trop eller Flok, som har Verdensspejderchefen til Tropsfører (resp. Floksfører), og som bestaar af alle de Førere, der har bestaaet et fuldstændigt Træningskursus efter Verdensspejderchefens System i Gillwell Park eller i en anden anerkendt Træningslejr.

De to Træ-Stykker kaldes „Wood Badge“ eller „Akela Badge“, eftersom der nu er føjet en grøn eller en gul Træ-„Perle“ dertil. Træstykkerne er Kopier af de „Perler“, som dannede Zulu Høvdingen Dinizulus Halskæde, som blev erobret af Baden-Powell under Boerkrigen. Det lille Stykke skotskternede Tøj, der er syet paa Bagsnippen, er sat der til Minde om den skotske Divisionschef, der i sin Tid købte og forærede den engelske Spejderbevægelse Gillwell Park (lige Nord for London) til Centrum for engelsk Førertræning.

Om de Førere, der bærer „Wood-Badge“, ved man altsaa, at de frivilligt har underkastet sig en Prøve i Førerkundskab og har maattet arbejde haardt for at bestaa den, ligesom en Spejder maa gøre for at bestaa 1. Kl. Prøven.

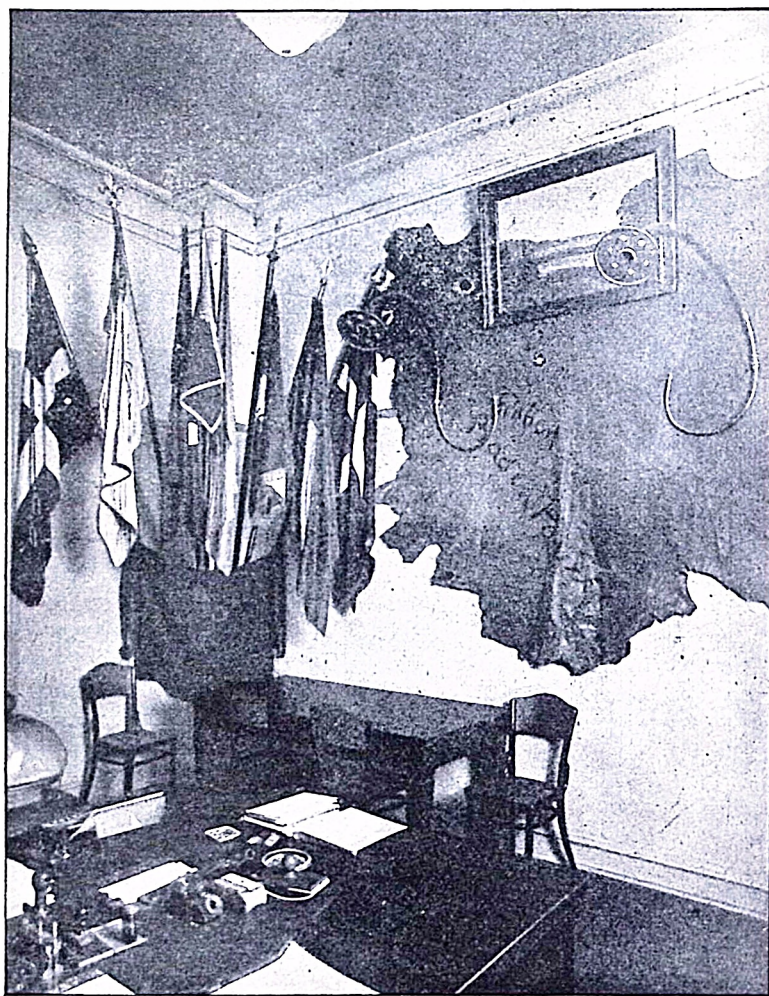
Det graa Tørklæde med den sorte Lædertørklædering bæres nu af Førere i hele Verden; thi 1. Gillwell Trop og Flok har over 4000 Medlemmer uddannet i England eller i Træningslejre rundt omkring, ledet efter det engelske System.

Nogle af Troppens Medlemmer faar Titlen Vice-Lejrchef (D. S. S.), hvis de har Evner og Lejlighed til at lede en Træningslejr. De bærer yderligere to smaa Træstykker i deres „Halskæde“.

Hvert Aar i September samler Træningscentret i Gillwell Park Troppens Medlemmer til en „Reunion“ (c: Genforening, Gensyn). Alle Wood-Badge-Førere er velkomne her, og det er ogsaa en anselig Styrke Mr. Wilson, Lejrchefen, samler om sig her hvert Aar. —

Eclairer.

KORPSETS HOVEDKVARTER

Ude ved Langelinie i Grønningen ligger Korpsets flotte statelige Hovedkvarter. For den, der første Gang besøger Kontoret, er der mangt og meget at se paa. Det første, der fanger Øjet er en mægtig Oksehud med Verdensspejderchefens personlige Navnetræk. Skindet prydes af 2 Efterligninger af de gamle Lurer, som stadig benyttes ved særlige Lejligheder. En dygtig Signalhornblæser vil let kunne lokke smukke og kraftige Toner ud af dem. I et Hjørne staar nogle Flag og Standere. Der er Korp-

sets Stander og den internationale Stander, og nogle udenlandske Standere, de sidste er Foræringer fra Jamboreen i 1924. Der er en polsk, en lettisk og en japansk; den japanske fik Korpset overrakt sammen med en pragtfuld Model af de gamle japanske Ryttere tillige med et stort flot Sølvskjold. Sagen er nemlig den, at Japanerne altid giver Gaver, naar de er paa Besøg; men naar det er hos Europæerne, venter de heldigvis ikke, at der ydes Gengæld; ellers kunde det jo ogsaa blive en kostbar For-

nøjelse. Saa meget desto større blev derfor Glæden blandt vore japanske Venner, da Danmark højtideligt i Japan lod overrække det japanske Spejderkorps (Paa japansk „Shouendam Nippon Renmei“) et stort flot Dannebrog.

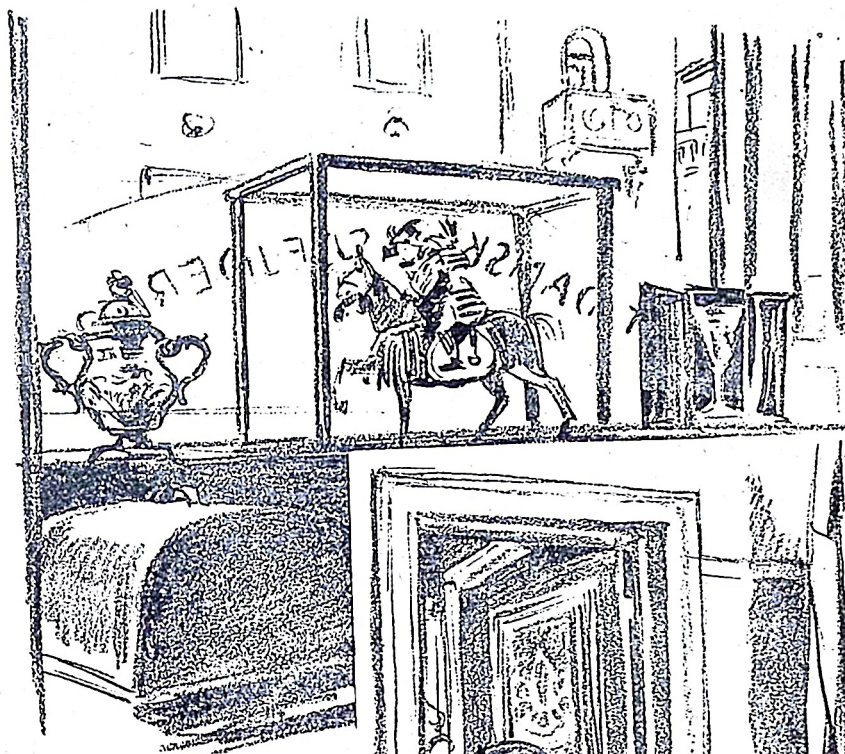
Men der er mange andre Ting at se paa derinde. 2 store Malerier minder en om Jamboreedagene, og flere indrammede Plakater minder om forskellige store Korpsforetagender, saaledes 2 om de store Lejrbaalsaftener i Dyrehaven.

Desuden findes der en Masse Fotografier fra forskellige historiske Begivenheder indenfor Korpset, saasom fra Opvisningen paa Flyvepladsen i 1912, fra forskellige Førerstævner, fra Jamboreen i London, fra vor egen Jamboree 1924, fra Søspejderstævnet og mange andre Lejligheder. Saa findes der naturligvis ogsaa signerede Billeder af Baden-Powell og Korpsets Æresspejderchef Hds. Kgl. Højhed Prinsesse Margrethe.

Expeditionssekretæren, Mogens Colds, første Arbejde om Morgen er at aabne Posten, og det er ikke det mindst interessante Hverv. Der er ofte Breve fra de mest afsidesliggende Lande: fra Japan, Argentina, Siam, U. S. A., ligesom Korpset modtager Spejderblade fra 20—30 forskellige Lande. Danmark staar højt i Udlandets Øjne efter den sidste Jamboree, hvilket den store, udenlandske Korrespondance giver et tydeligt Vidnesbyrd om. Ogsaa den indenlandske Korrespondance er stor. Fra Korpset ekspederes Korpsets Blade, „Spejdernes Magasin“ og Førerbladet „Nordisk Spejdersport“.

Paa Kontoret findes ogsaa Kartotekerne over de 7000 Korpsmærker; hver Spejder med Korpsmærke har sit Kort saavel i Trops- som i Nummerkartoteket. Daglig rekvireres og modtages retur et halvt hundrede Korpsmærker, hvorover der holdes en effektiv Kontrol, saa at intet Nummer undslipper Opmærksomheden. Endelig besvares en stor Mængde Breve om den Raad og Vejledning, der skal til, for at faa et Korps paa snart 7000 Mand til at løbe rundt, som det skal.

Billedet her er et Kig mod Vinduet; man ser ud mod Bornholmegade. Den store Pokal til venstre er den Pokal „Landsholdet“ vandt ved Tovtrækningen i London i 1920 under Jam-boreen, den blev vundet igen i København paa Stadion i 1924, den minderige Dag, da det ø-regnede. Midt i staar den ja-janske Hest, og til højre den Pokal, som Holdet i Budapest hjemførte i 1926 under Kaj Lundbys Ledelse.

Den, der midt om Dagen træder ind i Korpsets Hovedkvarter i Bornholmegade Nr. 1 i København, faar af sidestaaende Tegning, som er tegnet af den ungarske Spejder Marton, et udmærket Indtryk af Kontoret. Ekspeditionssekretæren sidder bøjet over sin Skrivemaskine midt i Dagens Arbejder, der unægtelig i højere Grad end Tilfældet er paa andre Kontorer, bliver oplivet af Om-givelserne.

Fra Vægge, Hylder og Skabe maner Korpsets dyrebare Trofæer og Præmier om svare Togter og Bedrifter, et uerstattelig Museum for Det Danske Spejderkorps' Historie.

1927.

Redigeret af Esther Muus, Lyngbyvej 215. Hellerup.

Til Trods for at Matho, hans Mor, var saa stor, vejede Shakay, hendes eneste Unge kun lidt over et Pund, da han blev født — en blind, døv, nøgen Stump Bjørn, der var saa svag, at det knap nok var, som om han var levende. Han fødtes 30 Fod under Sneen, dybt nede i en Hule blandt Klipperne i Goldenfoot-Bjergene. Hans Mor havde fundet Hulen tidligt paa Vinteren og havde gjort den større ved at skrabe Sandet og alle de løse Sten ud. Saa havde hun blokeret Indgangen med Uddtagelse af et lille Lufthul og havde lagt sig tilrette for at sove Vintersøvn; og Drive efter Drive havde Sneen lagt sig over hende, ti, tyve, tredive Fod — kun en lodret Luftskakt, som om en Mand havde stukket sin Stok i Driven, forbandt hendes underjordiske Kammer med den stormpiskede Verden udenfor.

Det var i denne Dvaleperiode, at Shakay blev født, og i mange Uger ernærede hun ham dernede i den dybe Vinterstillehed. Saa kom endelig den Dag, hvor Matho, slunken og sulten efter den lange Søvn, nedbrød den hvide Mur og traadte ud i det blændende Lys.

Det første, Matho gjorde, var at lukke Hulen efter sig, for at ingen skulde faa Færten af hendes Unge; saa luntede hun blinkende og arrig ned ad Bjergsiden, idet hun slugte store Mundfulde Sne for at slukke Tørsten. Hun vidste, hvor der var Føde. Ikke langt fra Hulen gravede hun, indtil hun naaede ned til Jorden, der her var dækket af et tykt Lag Fyrrenaale, og snart trak hun Køllerne af en Bjergged frem. Kødet var frosset haardt som Træ, og var lige saa friskt som den Dag, hun gravede det ned — det sidste, hun havde foretaget sig, før hun gik i Hi for mange, mange Uger siden.

Læg Mærke til, hvor godt Matho blev ledet af sit Instinkt. Hun havde vidst, at hun vilde trænge til Føde, naar hun vaagnede — naar hele Landet var vintertødt, og hun selv svag — derfor havde hun begravet Kødet i Jord, der ikke vilde blive jernhaard, takket være det tykke Naaleteppe; for naar hun vaagnede, vilde hendes Pøter være ganske bløde, og det vilde være vanskeligt at grave.

Nu aad hun lidt af Kødet — ikke mere end en sund Mand kunde have spist, for hendes Fordøjelsesarbejdede næsten ikke endnu — begravede omhyggeligt Resten og vendte tilbage til sin Uge.

Dette gentog sig med 24 Timers Mellemrum, indtil Geden var spist op, men saa var Mathos Pøter ogsaa blevet haard igen, hendes fulde Styrke var vendt tilbage, hendes Fordøjelsesorganer ar-

BJØRNEUNGEN

Af L. Martimer Batten.

bejdede. — Hun var atter den frygtelige Kampmaskine, som i de nordlige Bjerge hersker over alle — undtagen Mennesket. Hun var en Graabjørnemoder.

De dybeste Snedriver var forsvundet, og Vildtet strømmede nordpaa, da den store, laadne Mor en skønne Dag førte sin lille Søn ud af Hulen. Med de første vaklende Skridt hen til Udgangen begyndte hans Livs Vandring. Alle Bjørne vandrer, mest af alle dog de frihedselskende Graabjørne. Intet vildt Dyr vandrer paa Maa og Faa, og saa længe Matho og Shakay levede sammen, vandrede de i den samme store Cirkel. De kom og gik ad kendte Stier og passererede Vandløbene ad de samme besværlige Broer.

I Begyndelsen kom de kun langsomt frem, for Shakay var saadan en lille bitte Fyr. Hans Mor tog ham ned til Mosen, hvor Jorden var blød, og hvor Sneglene endnu ikke var vaagnede efter deres Vintersøvn under de frosne Vindfælder. Hun vendte en Stamme om og oversnusede Undersiden af den. Lille Shakays bløde, varme Snude fulgte lige efter hendes egen. Naar hun havde fundet en Snegl, slikkede hun paa den, og Shakay slikkede ogsaa. Han bad hende paa det tydeligste Hvalpesprog, om han dog ikke maatte faa den igen. Det fik han, og saa slugte han den, noget der syntes at forundre ham selv meget. Nu blev han ivrig efter at gaa paa Sneglejagt, og der var saa mange Snegle, at hans Mor maatte pufte ham med Snuden hjem fra Mosen, for han var i Reglen for overfyldt og søvrig til at kunne gaa ordentligt.

Shakay lærte snart at regere sin Mor, saadan som Bjørneunger næsten altid gør. Hvis han fik Lyst til at gaa et eller andet Sted hen, saa gik han simpelthen; og han pøb hele Tiden, saa der var ikke andet for Matho at gøre end at luske forsmædeligt i Hælene paa sin Søn. Hun straffede ham ofte ved at lægge ham over sit Knæ og banke ham; ofte

vilde hun gerne have straffet ham, hvis han ikke havde kunnet een Ting, som hun ikke kunde: klatre i Træer! Og der var Tider, hvor hun burde have straffet ham, hvis hendes ømme Moderhjerter ikke havde vægret sig ved det — som f. Eks. naar han trillede om paa Ryggen og fægtede med alle fire Labber i Luften, en Stilling, der vidnede om den mest fuldkomne Underkastelse. Saa forandredes hendes tordenlignende Brummen og blev kærtegnende, idet hun luntede hen til ham. Men engang, da Shakay var usædvanlig uartig og derpaa klatrede op i et ungt Fyrretræ for at undgaa hendes Vrede, rejste hun sig op og rystede Træet til han faldt ned, og saa fik han sig en Omgang.

I mange Dage levede de saaledes ved Sumpene og aad ligesom de sorte Bjørne ganske enkel Skovkost; og altid var de sorte Bjørne sammen med dem, undertiden en halv Snes Mødre med Unger. Shakay legede ofte med de sorte Bjørneunger, ligesom hvide Børn kan lege med røde; men han var egentlig bange for de fleste af dem undtagen lille Mooween, for selv om han engang skulde blive saa meget større end de, var de dog paa denne Aarstid større end han.

Hans Mor behandlede de sorte Mødre, som et Linieskib behandler en lille Jolle. Engang, da lille Shakay legede med sin Ven, Mooween, bed han Mooween i Øret, og den sorte Unges Mor kom brummen- de derhen, hidkaldt af den kendte Piben, og daskede Shakay væk. Saa traavede Shakays Mor derhen, puffede til den sorte Bjørnemor, saa at hun fløj helt over en Vindfælde — inden der var gaaet ti Sekunder, var der ikke en eneste sort Bjørnemor at se.

Endelig forlod de Sumpene, gik langs Bredden af en Sø og begyndte at stige op ad Bjergets Side, og Lektie efter Lektie lærte lille Shakay alle de Ting, hans senere Liv skulde afhænge af. Senere steg de ned igen for at udforske Søens Bred — og aa! det var rigtigt nok et sandt Paradis! Døde Fisk og Æg, og Fugleunger — der var nok at gøre. De var for det meste vaagne om Dagen, og Shakay, der styrtede frem og tilbage og troede, at hver eneste hvid Sten var en Fisk, var altid parat til at sove, naar han skulde sove.

I flere Dage fulgte en skabet Ulv dem. Det var tydeligt, at Matho hadede ham, men han for hurtig for hende. Tilsidst forfulgte hun ham fra Sted til Sted skummende af Raseri, indtil han fandt det kløgeligt ikke at paaatvinge dem sit Selskab længere. Shakay undrede sig over, at hun hadede ham saadan, for

Hallo, I Ulve!

„Her er jeg!“

„Hvem?“

„Spirrevip! selvfølgelig — hvem ellers.“

„Naa — det kunde Du have sagt straks!“

„Maaske — men op med Humøret — gamle Ven.“

„Aa — Du, Spirrevip — der er ikke noget ved det mere.“

„Ved hvad, er der ikke noget mere!“

„Ved at være Ulveunge!“

„Saa — — — ?!“

„Jo — Spirrevip — ser Du — den gamle Ulv, hun retter altid paa os, saa er der det ene i Vejen, saa det andet — aa! uh!“

„Naa — ikke andet!“

„Ikke andet, siger du, jeg vilde meget hellere være Spejder.“

„Sludder — Du gamle — nej — afbryd mig nu ikke — ssssh! ti dog stille! naa endelig. — Ser Du — jeres Ulvefrøer retter paa jer, ikke for at drille jer, men for at vejlede jer, saa Junglen kan glædes over jer. Har I gjort en Fejl — Ulve — og I bliver rettet — nej, jeg ved, du vil sige, I bliver skældt ud — ssssh — at du dog ikke kan lade være med at afbryde mig — saa I bliver rettet, siger jeg, saa se ikke tvær og arrig ud, som en arrig, gigtsvag Moppe — nej! — sig til Ulvefrøeren — „jeg er ked af den Fejl, men næste Gang vil jeg gøre det bedre“ — og gør det saa bedre næste Gang.“

„Hm!“

„Du siger hm! men gør du det, saa bliver du tilsidst den bedste og dygtigste Ulv i Stammen.“

„Naa — ja — hør du Vipstjært!“

„Hov! Hov! jeg hedder „Spirrevip!“

„Ja — det hedder du ogsaa — men ved du hvad?“

„Nej!“

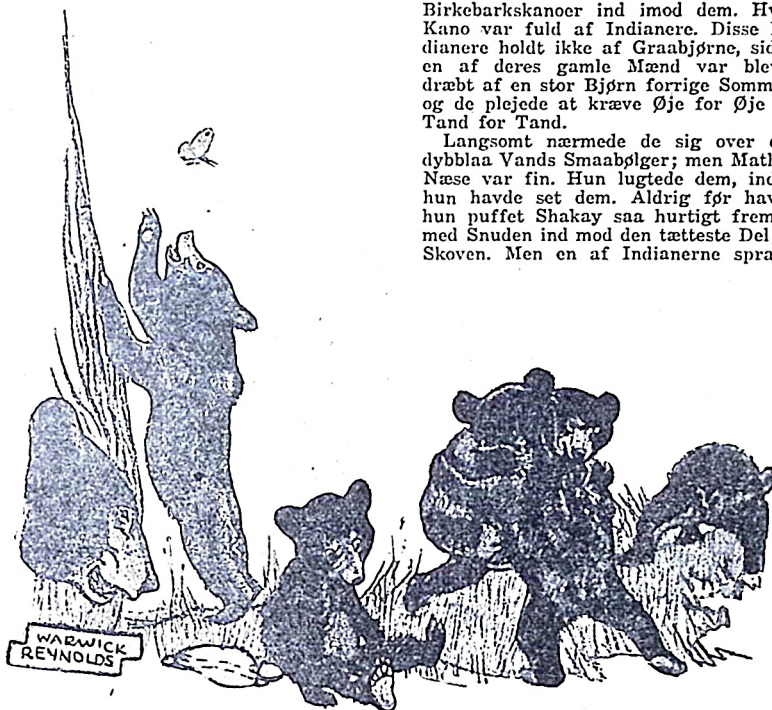
„Jeg er alligevel glad ved at være Ulveunge.“

„Det vidste jeg!“

„Spirrevip.“

Birkebarkskanoer ind imod dem. Hver Kano var fuld af Indianere. Disse Indianere holdt ikke af Graabjørne, siden en af deres gamle Mænd var blevet dræbt af en stor Bjørn forrige Sommer, og de plejede at kræve Øje for Øje og Tand for Tand.

Langsomt nærmede de sig over det dybblaa Vands Smaabølger; men Mathos Næse var fin. Hun lugtede dem, inden hun havde set dem. Aldrig før havde hun puffet Shakay saa hurtigt fremad med Snuden ind mod den tætteste Del af Skoven. Men en af Indianerne sprang

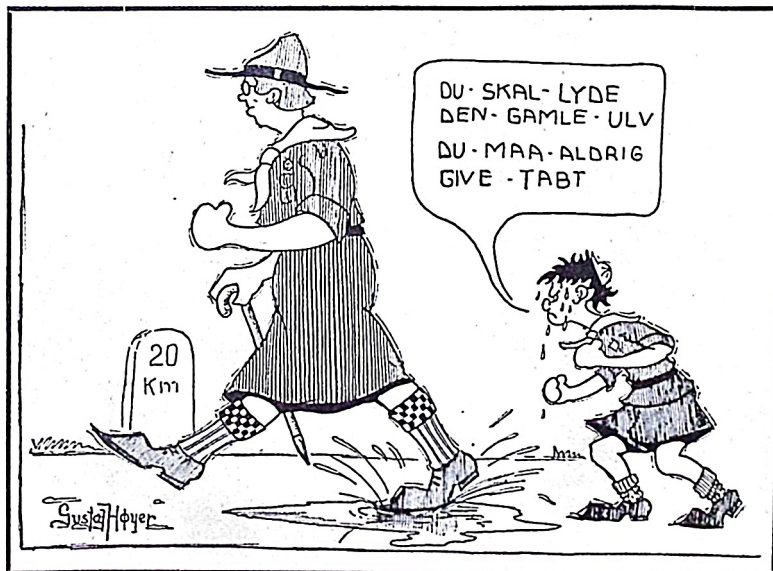

han gjorde dem jo ingen Fortræd; men senere lærte han det.

Det var, medens de opholdt sig ved Søbredde, at der en Gang kom en Række

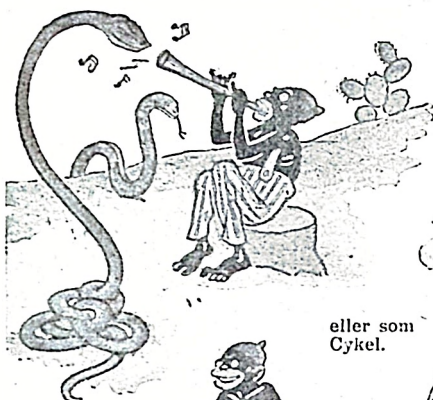
i Land, og paa den Sti, Matho lige havde fulgt, opstillede han en djævelsk, indianisk Fælde.

(sluttes i næste Nummer)

Bamboulas kloge Slanger,

som altid gjorde ham store Tjenester. Med sit vidunderlige Fløjtespil kaldte han dem til sig. Og snart benyttede han dem

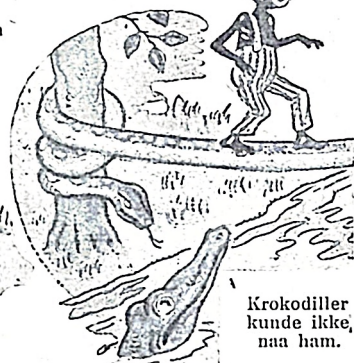
eller som
Cykel.

og hans argeste Fjende — den
store Haniøve — holdt sig i
ærbødig Afstand.

som
Gyvgestol

Krokodiller
kunde ikke,
naa ham.

Og vor Ven Bamboula blev al-
drig vaad i den heftige Trope-
regn.

(Fortsat fra Side 7)

lighed, der havde pint og naget ham de sidste Dage.

Hvad Hr. Holm sagde til ham kommer ikke denne Historie ved; men da Dren- gen lidt senere forlod Kontoret, var det med et glad og lykkeligt Smil. ...

Han havde fundet Forstaaelse — og Tilgivelse.

Den næste Morgen, da Herman var paa Vej til Forretningen, mødte han Frk. Therkelsen.

Han hilste paa hende og standsede hende. ... Nu vilde han gøre sin Fejl god overfor hende.

Han undrede sig over den kølige Hilsen, hun gav ham. ... Hun plejede ellers altid at være saa mild og smilende.

Før han fik Tid til at fortælle om Pletten, greb hun ham haardt i Armen: „Jeg har et Spørgsmaal til Dem, Henningsen,” sagde hun, „det er en lille Sag, vi skal have opklaret. ... Ser De, jeg var i Aftes i Selskab, der kom jeg blandt andet til at fortælle om den Kjole, som jeg er blevet beskyldt for at have svedet; men til min store Forbavselse fortalte en af Gæsterne mig, at han for et Par Dage siden, har set Dem, som han kender fra Forretningen, staa oppe i Vestergade ved Siden af Deres Cykle og mase med at faa et Kjoleærme løsnet fra Cyklens Forhjul, hvor det var kommet i Klemme. ... Da De endelig fik det gjort fri, begyndte De ivrigt at gnide paa det. ... Vil De ikke fortælle mig, hvad det var for en Kjole?”

„Det var den Kjole, Fru Mathiesen klagede over,” svarede Herman.

„Ja, jeg tænkte det nok,” nikkede Frk. Therkelsen. „De er et udmærket ungt Menneske, Henningsen. ... De har vist Dem som en Gentlemann. ... At De ikke skammer Dem ved at lade mig lide for Deres Fejl! ... De maa være klar over, at jeg gaar til Chefen og fortæller ham alt.”

„Det behøver De ikke,” svarede Herman. „Jeg var i Aftes oppe hos Hr. Holm. Han ved Besked nu. Saa De har faaet Oprensning. De mangler kun min Undskyldning. Den giver jeg Dem med det samme. ... Kan de tilgive mig, hvad jeg her har bedrevet?”

„Ja, naar Sagen stiller sig saadan, saa er det noget andet,” sagde Frk. Therkelsen. „Saa er der ikke noget i Vejen mellem os to. ... De løb fra Pligterne, men fortrød det, mon det ikke er fordi, De har opdaget, at man ikke let kan løbe fra sin Samvittighed?”

„Jo, netop,” svarede Herman alvorligt, „en daarlig Samvittighed giver in-

Konditor Henning Klenz

St. Kongensg. 12 — Cent. 5011

De bedste Kager, Chokolader og Desserter
Bringes overalt i Byen

gen Selvagtelse, og uden Selvagtelse er man ikke glad — det har jeg lært."

Herman kom aldrig til at fortryde, at han havde handlet efter den unge Spejderførers Ord. Han mistede ikke Chefens Tillid ved at aabenbare sin

Fejl. Tvertimod. Hr. Holm fik netop Interesse for ham ved denne Lejlighed. ... Da han to Aar efter Læretidens Udløb forlod Forretningen, var det med en fin Anbefaling, hvori der blandt andet med Streg var pointeret, at han paa alle Maader var paalidelig og ærlig.

(Fortsat fra Side 15)

Julens Præmieopgaver.

Opgave Nr. 6.

Denne Historie foregaarovre i Californien. Sam og Bob var to gode Kammerater, og de tilbragte deres Ferie paa Jagt i Bjergene. En Dag, da Bob var i Færd med at lave Middagsmad, gik Sam, som aldrig kunde holde sig i Ro, alene ud paa Opdagelsesrejse. Snart opdagede han en hel Flok Falke, som kredsede ovenover en flad Klippeafsats. Han besluttede sig til at skyde en af dem, og det lykkedes ham ogsaa snart at nedlægge en, der var saa stor, at den godt kunde have fløjet med en Hare i Kløerne.

"Jeg vilde dog gerne vide, hvorfor de kredser deroppe," mumlede han, "maaske har de deres Redepladser der."

Og han klatrede derop. Det passede

godt nok; thi snart traf han en mægtig Rede, lavet af Grene, og rundt om denne laa Skeletter af Dyr og Fugle.

Uden at bryde sig om, at Fuglene kom ham nærmere og nærmere, begyndte Sam at ødelægge Reden med sin Økse.

Da Fuglene saa dette, udstødte de høje Skrig og styrtede sig alle over ham. De slog ham med Vingerne og rev hans Klæder i Stykker med deres skarpe Kløer. Sam værgede sig forgæves med sin Økse, mens han dækkede sit Ansigt med venstre Arm.

Det gik snart op for ham, at Situationen var meget alvorlig for ham. Han, der ikke havde været bange for at møde en Bjørn eller jage efter en Flok Ulve, føjte nu Blodet stivne af Rædsel. Han

kunde ikke flygte, da han ikke kunde se et Skridt for sig. Tog han blot et eneste Øjeblik Armen bort fra sit Ansigt, vilde Fuglene sikkert rive hans Øjne ud.

Angstens Sved perlede paa hans Pande, og et Øjeblik vaklede han uden Besindelse. En stor Falk benyttede sig straks af hans Forvirring og bibragte ham et dybt Hug i Tindingen kun faa Centimeter fra Øjet.

Sam var nu helt ude af sig selv og raabte højt om Hjælp.

Nogle Minutter gik, og de forekom ham som en Evighed. Pludselig hørte han et højt Raab:

"Læg dig ned, Sam — jeg skal nok hævne dig."

Sam adlød. Umiddelbart efter lød et Skud, og en af Fuglene styrtede til Jorden.

Sam vovede neppe at kigge op; men han saa dog, at Fuglene beredte sig til et nyt Angreb, og han dukkede sig atter.

Bob, som var ilet sin Kammerat til Hjælp, spildte ikke Tiden. Atter lød to Skud lige efter hinanden, og Angriberne flygtede skrigende derfra.

Sam rejste sig forstumlet.

Han følte med eet, at hans Stilling var latterlig, og han vidste slet ikke, hvordan han skulde takke sin Redningsmand. Bob var dog barmhjertig nok til ikke at le af ham og hjalp ham med at tørre Blodet bort.

I flere Dage var Sam dog saa medtaget af sin Kamp med de angrebslystne Falke, at han ikke kunde gaa paa Jagt, og han besluttede sig til aldrig mere at ødelægge nogen Rede.

Hidtil har det kajakinteresserede Publikum savnet en dansk Vejledning i at bygge gode og smukke „Kajakker“; man var henvist til den udmærkede svenske Litteratur om „Kanoer“ — mange Danske tror jo, at det er svært at læse Svensk, og desuden saas disse Bøger ikke i Boghandelen.

Med „Kanoer“ er dette Savn afhjulpet.

Nu maa det være forbi med de uhyggelige „Kongehatte“, som bygges efter et Ugeblads mærkelige Vejledning; i „Kanoer“ finder man et overmaade smukt Udvalg af forskellige Kanotyper — lige fra Kajak og Indianerkano til Sejlcano — til hvilke udførlige Byggetegninger faas for 3, 5 eller 10 Kr., og Bogen indeholder en meget grundig Vejledning i Arbejdet — efter den svenske Ingeniør Thorell's anerkendte Bøger.

KANOER TYPER, BYGNING, BRUG

Af K. Palslev.

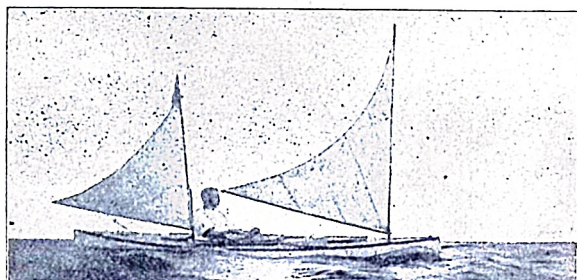
(Kaj Rasteds Forlag - Pris Kr. 1,75)

„Her er forresten en Ting“, følger Hr. Palslev til, „som jeg kunde ønske nævnt, netop overfor Spejdere: Kanoporten er en Idræt for Mænd og store Dreng, ikke for Smaabørn; jeg mener, at en kraftig og veludviklet 14-15 Aars Dreng kan begynde, hvorimod mindre Dreng kun bør dyrke denne Idræt under deres Faders Ledelse.“

„Kanoer“ giver, foruden Byggevejledninger for de forskellige Kanoer og den nævnte, illustrerede Beskrivelse af 12 forskellige Typer ogsaa en hel Mængde andre Oplysninger for dem, der ikke vil nøjes med at have en Kano, men ogsaa vil *forstaa sig paa* den, og Begynderen vil have megen Gavn af at mærke sig den erfarne Kanomands Raad om Pagajning, Sejlads og Ture. I Slutningen af Bogen gives der en Oversigt over de danske Kajakklubber ved Slutningen af Aaret 1927.

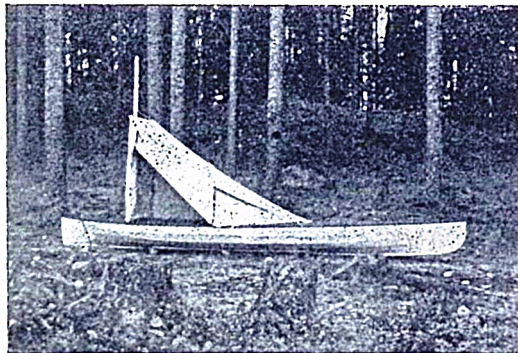

Racer og Canadier.

Langturskano „Springeren“, 4,00 0,65 Sejl 3 m²

Vi har spurgt Prmlt. Palslev, hvorfor han ikke har gentaget den Vejledning i en enklere Byggemaade, som han gav i „Spejdernes Magasin“ i 1917; som bekendt har mange af de Kanoer, som byggedes den Gang, gjort udmærket Fyldest paa lange Ture — men Svaret var, at ved en saadan Byggemaade afhænger det for meget af Bygmestrenes Dygtighed, om Resultatet kommer til at ligne Forbilledet. Det er sikrere at bygge efter den lidt mere omstændelige „voksne“ Metode.

Langturskanoen „Y“, 4,20 0,70, Sejl: 3,7 m²

Foruden de mere tekniske Tegninger indeholder Bogen adskillige smukke Fotografier, der i høj Grad opmuntrer Læseren til at tage fat paa Byggeriet, saa at Kanoen kan ligge færdig til Foraaret.

Man kan ikke andet end udtale den største Anerkendelse af denne udmærkede Bog, der ikke alene vil være en fortræffelig Propaganda for Kanoporten, men tillige en uvurderlig Vejledning for enhver, der vil bygge Kanoer og drive Kanoport.

Kanoer ved Værebros Aa.

Langturskanoer paa Mølleaen.

LEJRSPORT OG VINTERLEJRE

Lejrsportsmand er ikke, som det i Begyndelsen kunde se ud til, et helt let Duelighedstegn. Mange Spejdere bærer dette lille, fine Mærke paa deres Arm; men det er faa, som virkelig har taget dette Mærke paa den rigtige Maade. Den fødte Spejder ser straks, at Lejrsportsmand ikke er helt nemt, men at det derimod kan betale sig at tage det, selv om det koster lidt Anstrengelse. Lejrsporten er jo det herligste ved hele Spejderbevægelsen, og netop derfor synes jeg, at enhver rigtig Spejder med Agtelse for sig selv skulde tage dette Mærke paa den rigtige Maade. Der staar under Punkt 1, at Spejderen til forskellig Tid skal have ligget 30 Nætter i Telt eller Bivouak, heraf 3 Foraarsnætter, 3 Efteraarsnætter og 3 Vinternætter. Men sig mig nu ærligt og redeligt, hvormange af jer Spejdere som bærer dette Mærke har ligget i Lejr de 3 Vinterlejre? Jeg tror kun, det er ganske faa af jer, der har prøvet det herlige, en saadan Vinterlejr byder jer. Det er maaske jeres Forældre, der forbyder jer at ligge i Telt om Vinteren, men prøv paa at forklare dem, at hvis man bærer sig rigtigt og fornuftigt ad, er det lige saa ufarligt som om Sommeren. Jeg vil sige jer, at det er herligt at vaagne op en Morgen ude i den vinterklædte Skov og vide, at de første tre fire Timer har man Kælbekakkerne for sig selv. Men husk paa: at tage i Vinterlejr er ikke det samme som at tage i Sommerlejr. For det første maa I huske paa, at her gælder den Regel mere end nogensinde, at I maa hellere have for meget under jer end over jer. Et godt Underlag faar I bedst af tykke Grangrene, over Grenene breder I saa et Stykke Sejldug eller et Tæppe. I skulde jo ogsaa gerne have noget varmt over jer, og jeg vil da foreslaa jer at sy to varme Tæpper sammen til en Sovese, det er det varmeste, og den kan I ikke sparke af jer om Natten. Paa klædningen skal være saa varm som mu-

lig, I maa hellere tage meget Undertøj paa og saa være fri for Overfrakken, for den er altid i Vejen de fleste Steder. Naar I gaar til Køjs, er det bedst, om I har en Sweater til at trække uden paa det Hele, den varmer gevaldigt, og saa er den meget praktisk. Paa Hovedet skal I helst have en ulden Hue, der er til at trække ned over Ørerne og om Halsen et uldent Tørklæde eller en Sportsstrømpe. Naar I har sørgt for det, kan I umuligt fryse om Natten. Til Slut maa I huske altid at have et Par ekstra Strømper med. Lejrpladsen til en Vinterlejr skal vælges med Omhu. I skal aldrig benytte aabne Pladser, men altid lægge Lejren i en Granskov; der er baade stille og lunt, og saa har I Underlaget ved Haanden. Naar I saa har rejst Teltet og gjort det klart til Natten, tænder I et lille Lejrbaal udenfor, og paa et Leje af Grangrene kan I ligge udenom Baalet og nyde dets Flamme. Er man alene med en god Ven omkring et saadant Baal, da faar man Øjeblik op for, hvad Venskab betyder, og drysser Sneen saa sagte ned imellem de høje, tavse Graner, da kommer man til at tænke paa Helge Rohdes Digt:

Der er ingenting i Verden saa stille
som Sne,
naar den sagte gennem Luften daler,
dæmper dine Skridt,
tysser; tysser blidt
paa de Stemmer, som for højlydt taler.

Lejrsportsmand.

En udmærket Bog for Spejdere.

Albert Eriksen: Søspegdelliv.
(P. Haase og Søn.)

Den indeholder glade og fornøjelige Skildringer af Farterne med det kendte Søspegdelskib „Gry“. Det er en god Idé af den landskendte, dygtige Søspegdelfører at lade disse raske Oplevelser samle i den nydelige, lille Bog. Køb den og læs den.

Læder og Skind til Mokkasiner
og alt Læderarbejde billigt i
SKINDHANDELEN, SKINDERGÅDE 6
Byen 5832.

**Forinden Firmaets Overgang
til Aktieselskab
realiseres**

**mit Lager af Spejderudrustning
Munderingsgenstande, Frakker
m. m.**

til 1/2 Pris.

**Husk
det gamle Spejderdepot
Studiestræde 30 II**

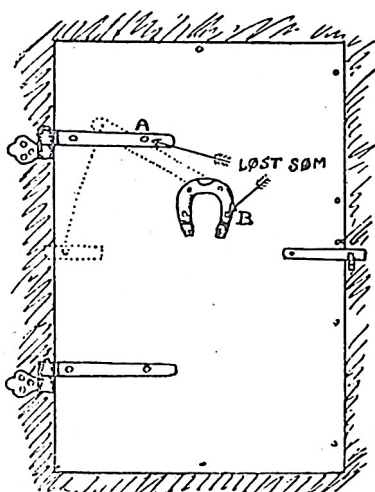
I. ULRICH Tlf. C. 3186
Leverandør til Forbrugsforeningen for
Embeds- og Bestillingsmænd, samt Læger.

**Pakfilm
og
Rullefilm
er bedst.**

En hemmelighedsfuld Dør.

Af C. C. Stender.

Døren set udefra.

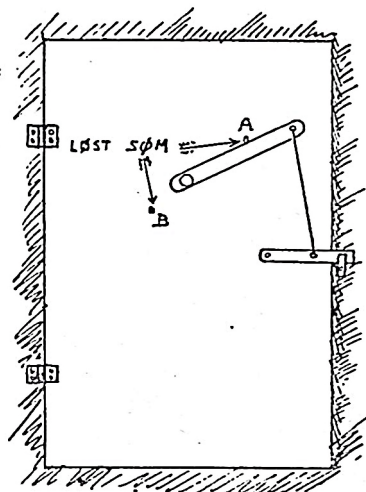
Da jeg forleden Dag besøgte en god Ven, som bor i en hyggelig Villa uden for Byen, havde jeg en mærkelig Oplevelse.

Vi sad inde i hans Dagligstue og talte om forskellige Ting, som ikke kommer dette ved. Det var en rigtig hyggelig Stue, og midt for den ene Væg stod der, hvad jeg vilde antage for at være et Spiltpjsskab eller lignende med en stor Spejldør i. Bedst som vi sadder, er der een, som inde fra Skabet banker paa Døren og spurgte, hvorfor vi havde laaset. Min Ven gik hen og lukkede Døren op, og ud af Skabet kom hans 14-årige Søn. Jeg undrede mig lidt over det; men tænkte saa, at det maaske var ret almindeligt, at Børnene blev lukket ind i Skabene i det Hus. Jeg blev en Del mere forbavset, da Husets 10-årige Datter lidt efter ogsaa kom ud af Skabet; men da min Vens Kone saa fulgte

lige efter hende, tillod jeg mig at bemærke, at Skabet da maatte være for lille til at rumme dem alle paa een Gang, og at det var en ejendommelig Skik at holde til i Skabet.

„Jamen, det er da ogsaa kun en Dør ind til et Pulterkammer,“ svarede min Ven og gik hen og lukkede op for Skabet og viste mig det nærmere. Skabets Bagvæg var skaaret væk, saa en Pannedør i Muren kunde aabnes inde fra Skabet. „Jeg syntes ikke om denne Dør i Stuen, og da Skabet alligevel kun stod til Pynt, fandt vi paa at benytte det som en Slags hemmelig Dør,“ forklarede han mig. Det var originalt og mindede mig om en „hemmelig Dør“, som jeg som Dreng havde set hos en af mine Skolekammerater. Da det maaske kan interessere dig at lave en saadan, skal jeg forklare dig dens Hemmelighed.

Han havde faaet Lov til at indrette sig, som han vilde i et Kælderrum. Han havde lavet det om til en rigtig Røverhule, og for saa at hindre Uvedkommenhed i at komme derind lavede han en meget indviklet Lukkemekanisme paa Døren, saa kun indviiede var i Stand til uanmeldt at komme ind. Ude fra saa Døren meget almindelig ud. Der var baade Haandtag og Hængsler, men ingen Laas. Men selv om man tog i Haandtaget, rørte Døren sig ikke ud af Flækken. Saa man nærmere efter, kunde det se ud, som om Døren var sømmet fast i Karmen, der sad nemlig Søm rundt langs Randen. Over for den Slags opgiver man som Regel hurtigt. Midt paa Døren foroven sad en forgyldt Hestesko, den rørte sig heller ikke, naar man tog i den.

Døren set indefra.

Naar min Skolekammerat skulde ind, tog han først med Fingrene et Løst Søm ud af den øverste Dørhængsel (A), derpaa et af Hesteskosømmene (B) og drejede saa Hesteskoen til Side, saa aabnede Døren sig i den Side, hvor Hængslerne sad, disse var nemlig savet igennem.

Inden han gik ind, satte han atter Hestesko og Søm paa Plads.

Hele Mekanismen var meget enkel. Hesteskoen drejede sig om en Tap, som gik helt gennem Døren. Paa Tappens anden Ende sad en Tværstang, som med en Snor stod i Forbindelse med et indvendigt Haandtag. De løse Søm holdt Hestesko og Tværstang i Stilling. Naar den ved Hjælp af Hesteskoen blev løftet, løftedes Klampen ogsaa. Snoren muliggjorde, at man inde fra kunde løfte Klampen af uden at dreje Hesteskoen. Man kunde altsaa indefra aabne Døren, uden dens egentlige Hemmelighed røbedes til hvem, der stod udenfor.

Fløjtekedel — Altmuligmands Opgaven fra November Nummeret.

Hvem vandt?

Den bedste Løsning blev indsendt af Paul Harder-Jørgensen (15 Aar), Vestergade, Skjelskør.

Han sendte 2 Løsninger: Spritapparat med Vindskærm (Spritbeholderen var lavet af Tuden, Bunden i denne be-

stod af en Træprop, tættet med Ler) og en overordentlig pæn Lyslygte, der baade kunde staa og hænge op.

Præmien — 10 Kr. kontant — er afsendt.

Vi gratulerer.

Spejd altid efter

Mærket **Tro Ben i Ringen** naar De køber Sæbe. Dette morsomme lille Mærke er Garanti for, at De faar den rigtigste
Worning & Petersens
Xeroformsæbe
Overalt — over alt

Et Brev fra Fætter.

Hvem af os kender ikke „Fætter“? En herlig Mand — Danskernes fornemste Ven under Landslejren i Ungarn. I nedenstaaende Brev er der ikke rettet i hans Retsskrivning, men tænk paa, at han har lært sig selv dansk i Løbet af et Aar. Godt gjort!

Dengang jeg afrejste sidste Gang fra København, kom „vor“ Redaktør ud paa Hovedbanegaarden at tage Afsked med mig (jeg troer, jeg maa godt skrive „vor“, siden jeg er ogsaa dansk Spejder — Medlem af 1ste Absalon Tropa). Da sagde han: „Naar Du faar noget fri Tid og har Lyst til det, maa Du skrive til os om dine Indtryk i Danmark. Men — Du skal ikke sige kun Lov om Danskere, nej — hvis Du har set noget, hvad Du har ikke tilfreds med, saa maa Du ikke gemme det i Dig selv!“ — — — „Vel, det vil jeg prøve paa gerne!“ sagde jeg og nu — — — skal I se Følge af dette Samtale.

Ja, det er alligevel lidt vanskeligt for mig, at skrive „ikke kun Lov“ om Danskere, men samtidig vilde jeg gøre Uret, naar jeg ikke fortæller om Fejlere. Sandsynligvis er det ikke noget nyt, hvad jeg vil sige. Det første er, hvordan Danskere sover. Min Indtryk er, at de sover for lidt. Ja, de kommer alt for sent i Seng; specielt i København, men ogsaa i Lejr, i mindre Byer er det paa hvert Fald ikke saa færlig. Om dette Ting siger Baden-Powell, at det er meget bedre at gaa til Seng tidligt og staa op om Morgenens ogsaa tidligt; i Morgentimer er Man nemlig mere frisk.

„Ja, ganske vist“, vil I sige, „men den Tid kan vi ikke fornøje os saa godt, som om Aftenen!“ Nej, til Fornøjelse er ikke saa meget Lejlighed tidligt om Morgen. Men naar I har meget travlt, saa anbefaler jeg B. P.'s Metode. — — — Lejrbaalene varer ogsaa lidt for langt ind i Natten. Og efter Lejrbaalsslutning, da Drengene er „til Kajs!“ da sidder Førere omkring Baalen i en hyggelig Samtale og ryger deres Piber. Er det nødvendigt? Er det ikke mod Reglen om „Ro i Lejr!“?

Og det Piber! Det er paa hvert Fald bedre, at de ryger Pibe end Cigarette, men jeg synes, at Danske Drengene begynder for tidligt med Rygning og de ryger alt for meget. Jeg vil ikke skrive mod Rygning, det er jeg ikke vedkommen til.

Da er noget, jeg elsker saa meget i Danske Drengene. Og det er den Aand, hvilken de er opdraget i. De er rigtig Børn med dejlig Spejderhumør. I Tyskland og desværre ogsaa i Ungarn bliver der meget bidaget til, at Drengene faar en alvorlig Aand, fuld med Taenker om Fremtid, Krigen o. s. v. I Almindeligheden er det lige saadan hos ungarske Spejdere. Det kunde disse Spejdere ogsaa se, hvem var herved i ungarsk Landslejren sidste Aar. Jeg skriver: „i Almenligheden“ — — I kunde godt se ved Søspejderstaevnet, at der er ogsaa ungarsk Tropper, som har dette Aand. Jeg synes nemlig, at Alvorligheden og

dyber Taenker om Fremtid og Krig o. s. v. er slet ikke noget for vor unge Spejdere, de skal opdrages i rigtig fri Dreng-Aand, fuld med Humør og Fornøjelse, medens deres Spejderdract. Og det har jeg fandt saa fint gennemført hos Danskere. Det kunde man bedste se i „Jublo“-Lejren paa Stockholmsturen. Det munterste af 4000 Dreng var jo ganske vist denne 800 med hvide Lejrhuere. Og i Ungarn, i Landslejren, da jeg tog mine Iagttagelser, da har jeg fundet det samme. Og af dette Aand følger maaske Danskernes store Venlighed og Hyggelighed, som alle deres fremmede Gæster kunde godt erfare: Naar i kommer ud i fremmede Lande, saa kan I se den Forskel i Drengenes Aand. Naturligvis har det sit Grund i Folkernes økonomiske og politiske Lage, men jeg siger dog, at Børn skal ikke opdrages i Voksnes-Aand — — — ogsaa ikke i den Fald, naar Nationen har det ikke godt nu; de skal har deres rigtig Børn-Aare, frie og glade Aare.

Saa slutter jeg altsaa for denne Gang — — — og naar I vil gerne høre noget mere og nyt og — — — maaske lidt om Ungarn — — — saa bare „drop a line“ til mig, som Englænderne siger.

Forresten haaber jeg, I har forstaaet noget af min berømte „uimodstaelige“ Dansk.

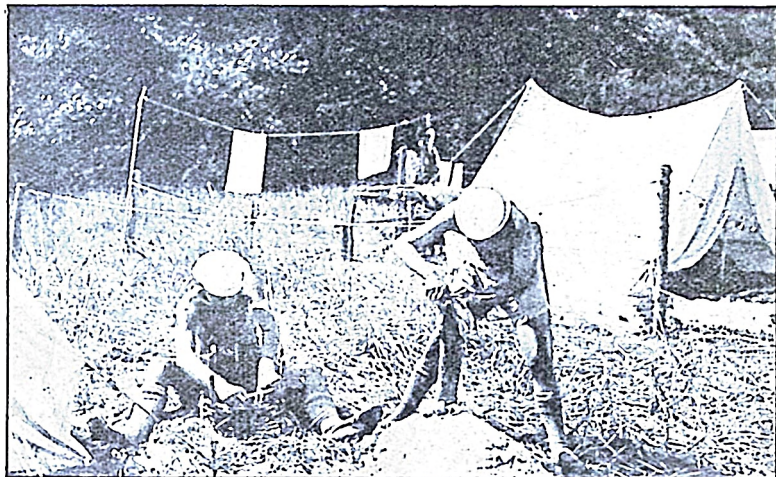
En ægte Spejderhilsen til alle fra
Fætter.

Er det rigtigt?

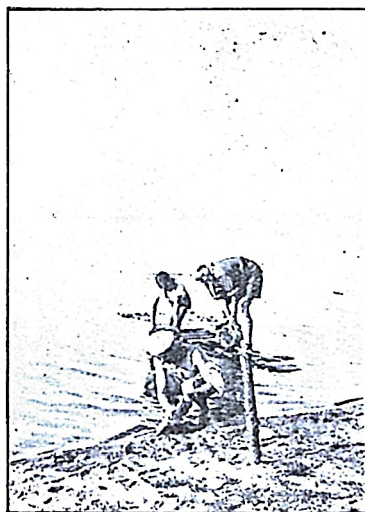
Paa Krigsstien — men det er nu ellers ikke den Mærde, hvorpaa Spejdere skal entre et Staaltraadshegn. Kan man ikke springe over, saa træder man paa Traaden helt inde ved Pælen. Ellers ødelægges man Hegnet. —

Endnu et Par Billeder fra Sommerens glade Lejrliv.

2. Svendborg Trop — Arbejdslyst.

Fot. L. Bagger.

2. Svendborg Trop — Grydevask.

2. Svendborg Trop — Sulten stilles.

Faas overalt.

Hvorfor! revner Overlæderet?

Fordi Deres Skocream har været fabrikeret af Sæbe, Potaske og Terpentin.

Brug Spejderskocream!

Det er ren Voxsværte, saa revner Læderet aldrig. — Saa har De: Altid blanke Støvler. Aldrig vaade Fødder. A/S Nordisk Blacking Comp. Lærkev. 11. Tlf. 5092-12687.

I Lejren

bør altid benyttes

WOLFF & ARVÉ's

Leverpostej, Kødretter, Fiskeretter og Tidemands Frugtsafter og Marmelader.

Faaes hos alle Kolbmand.

Fra Hovedkvarteret.

Som allerede tidligere meddelt i Nordisk Spejdersport afholder Letlands Spejdere deres 2' nationale Jamboore i Sommeren 1928. Vi har nu modtaget flg. nærmere Oplysninger om dette Foretagende, hvortil Korpsset har modtaget Indbydelse:

Tidspunkt: 20.—29. Juli, 1928. Lejrplads ved Strand, 1 Times Rejse fra Riga. Ubegrænset Deltagelse. Lejrindretning som sædvanlig: Telte, Kogegrej o. s. v. Betaling: 10 Deltagere (Spejdere og Tropsfører) er inviteret og skal intet betale — de øvrige betaler ved Ankomst til Lejr Ls. 12,50 (ca. 10 engelske Shillings). Rejseudgifter vil blive nedsat. Lejren organiseres, saa hver Trop danner en Lejrenhed, der koger selv. Der vil dog ogsaa blive oprettet Messe, hvor man til rimelig Pris kan faa Maaltider. Der vil blive interessante Udflugter, Sportskampe, Lejrbaalsunderholdninger o. s. v.

Spejdere eller Troppe, som maatte have Lyst til at deltage, maa indsende Meddelelse herom til Korpskontoret inden den 1. April.

Tage Carstensen,
International Komissær.

Korrespondance.

Følgende ønsker at korrespondere med danske Spejdere.

V. Rohde, Berlin N. W. 21

Grefelderstrasse No. 4.
(dansk)

A. Mugler

S. P. E. V.

34 Rue du Pont des Morts

Metz.

Franc.

(Moselle).

(fransk, tysk, engelsk).

Hvem kender

Adressen paa en skotsk Søspejder ved Navn John Machintosh? Skriv til Red. herom.

HELSINGØR KOLONNE

1. HELSINGØR TROP

Troppen har holdt deres sædvanlige Øvelser hver 14. Dag. Troppens Fører gennem 12 Aar, Haagen Petersen, er lige aftraadt, og i hans Sted er tiltraadt Tropsfører, tidligere Divisionschef for Sydvestsjællands Division, Per Lang Petersen. I denne Anledning havde Kolonnen Søndag d. 11. December Parade for Kolonneraadet, hvor der blev foretaget Udnævnelser af Tropsfører, Tropsassistent, Patruljeførere samt nogle 1. Kl. Spejdere. Troppen har ikke saa mange Spejdere; men der hersker god Spejderaand og Kammeratskab i denne. Troppen træner stærkt paa Pionerarbejde.

Hovedjægeren.

Den gamle historiske Sal i Borgerforeningen i Flensborg var fyldt til sidste Plads. De smukke gyldne Lysekroner med Krystalprismerne straaledede udover 5—600 danske Flensborgere, — unge og gamle. Det var Flensborgs Spejderkorps, der kaldte til Fest, og Aarsagen var den, at Haderslev-Spejderne skulde opføre „Uglepatruljen“, en Spejderkomedie i V Akter, der er skrevet af Adjunkt Svend Bruun og Divisionschef Madvig, og som Haderslev Trop havde opført to Gange i Haderslev for fuldt Hus og faaet stor Succes paa.

Formanden for Flensborgkorpsets Raad, Rektor, Dr. phil. Andr. Hansen, bød Velkommen, Flensborg ny Ulveflokk blev præsenteret, og saa gik Tæppet for „Uglepatruljen“, efter at Publikum var blevet sat i Stemning af Flensborg-Spejdernes store og godt sammenspilte Hornorkester.

Forventningerne blev ikke gjort til Skamme. Stykket har baade Alvor og Morskab og blev spillet særdeles godt.

De to, der spillede Direktøren og Bogholderen, gjorde deres Sager fortræffeligt, men ellers vil det være uretfærdigt at fremhæve en enkelt. De dramatiske Optrin, særlig i Spejderscenen, tog Publikum med Storm, og Stykkets Spejderpræg kom — gennem Uglepatruljens Indgriben i Handlingen — paa en udmærket Maade frem i Scenen i Tropslokalet og ved Lejrbaalet.

I sidste Akt — Lejrbaalsscenen — var indlagt Madvigs snart velkendte Menneskeæderopera. Saaledes som den nu fremtræder i sidste Udgave, spillet af de yngste Spejdere, virker den som en ovenud barok, ustyrlig komisk Pa-

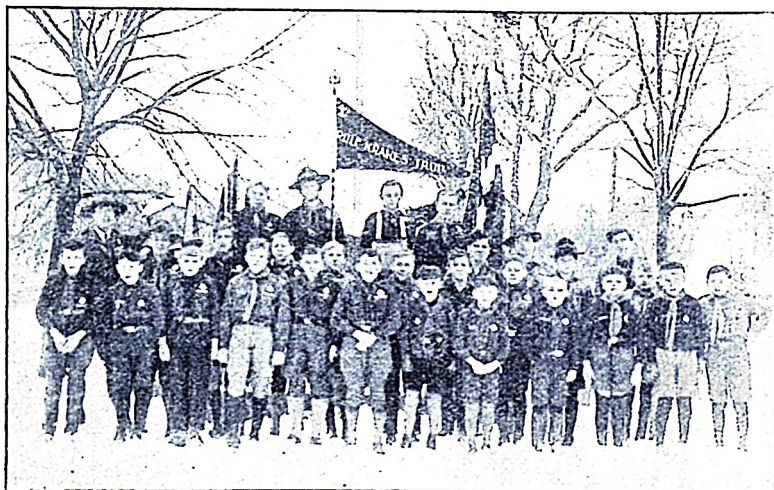
rodi og vækker en saa stormende Jubel, at den er nærvædt at tage Glansen fra det Stykke, den indlægges i.

Stykket sluttede med en Række begejstrede Fremkaldelser; Dr. Hansen takkede de medvirkende for aabent Tæppe, og saa endte den vellykkede Fest med Fællessang, efter at Divisionschef Madvig havde talt for Flensborg-Spejderne og takket for Modtagelsen.

Om Søndagen var der Tur i Byen. Haderslev-Spejderne besaa Duborg Skolen og andre Seværdigheder, og der afsluttedes Besøg paa den gamle Kirkegaard, hvor Spejderne nedlagde Krans foran de danske Krigergrave.

Ved 4-Tiden kørte Haderslev-Spejderne hjem, og man var baade i Flensborg og Haderslev enige om, at Besøget havde været en af de Spejderoplevelser, der gav værdifulde og blivende Spejderminder.

X.

De fleste Divisioner og Troppe følger den smukke Skik at holde Nytårsparade. Ovenstaaende Foto er indsendt af Rolf Krakes Trop.

Det Danske Spejderkorps.

Korpskontor:

Bornholmsgade 1, K.
Tlf. Palæ 2801.
Kontortid 12-17, Lørd. 12-14,
Mandag 12-17 og 19-21.
Giro 2284.

Spejdernes Magasin:

Redaktion:
Kaptajn Torry Gredsted,
Tølløse Kost- og Realskole.
Box 10. Telefon: Tølløse 147
(bedst 12-1 og 6½-7½).
Ekspedition: Korpskontoret,
Bornholmsgade 1. K.
Annoncer:
Divisionschef Banner-Jansen
ved Bureau 8013.

Nordisk Spejdersport:

(Førerbladet).
Redaktion:
Lærer Aage Jørgensen,
Realskolen, Frederiksværk,
Box 15.
Ekspedition: Korpskontoret

Officielle Depoter:

A/S. Lembckes Friluftsudstyr.
(Spejder- og Lejrhuset)
Nørregade 15, K.
A/S. Spejder
Munderings Magasinet,
Landemærket 3, K.

EFTERSKED

NEFA

den ideelle, elektriske
Cyklelygte.

den praktiske Lygte
for praktiske Folk.

Lygten for Scouts.

A/s NEFA

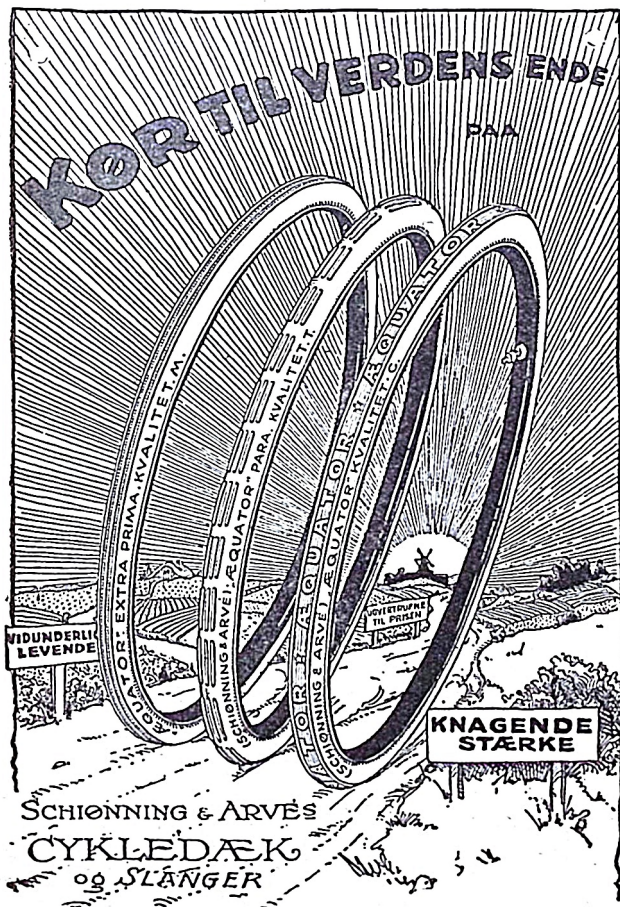
DALSLANDSGADE 11 — TELEFON: AMAGER 1858.

Til Tropsførerne.

Rekvitionssedlerne for Martsnummeret maa være Ekspeditionen (Korpskontoret) i Hænde senest 15. Februar.

Vil De støtte Redaktionen i dens Bestræbelser paa, at Aaret 1928 kan blive et virkeligt godt Aar for Korpsets Blad?

Prøv paa at tale med Deres Drenge om det.

B. T. skriver:

— — — — fortræffelige, instruktive Artikel om Udenlandsrejser. Paa en meget begrænset Plads (13 smaa Sider) giver han en ualmindelig klar Oversigt over de Forberedelser, der bør gaa forud for en Rejse udenfor Landets Grænser. De Raad, som han giver de rejselystne Ungersvende, er saa værdifulde, at alle danske Spejdere bør læse dem, før de begiver sig afsted. — — — —

Saaledes skrives der om

LOMMEBOG FOR SPEJDERE

Aargang 1927 er udsolgt; men af 1928 kan der endnu leveres faa Eksemplarer.

Faas gennem alle Boghandlere.

Fr. Palm Greisen, Silkegade 4

Telf. Central 4619 og 13,318.

TELTE

fra 27 Kroner pr. Stk. syet af prima amerik. Army Duck.

DE BEDSTE OG DERFOR DE BILLIGSTE.

Køb intet Telt uden at have set mine forskellige Telte opstillede i

H. HALMØE

CORTADELERSGADE 8
TELEFON BYEN
KØBENHAVN K. 6762

BYENS REPRODUKTIONSANSTALT
• ARTIE • • SEISKAB •
CLICHÉER • AF • ENHVER ART •
• FREDERIKSBORGGADE •
• TELEFON: * 5 * BYEN 7750. •

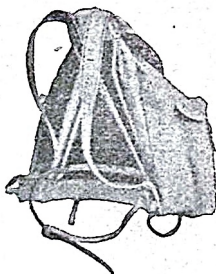
BERGANS MEIS

NYHED!

Ny Special Spejder-Rygsæk — 25 Kr.

I Samarbejde mellem **A/S Bergans Meis** og **Lembckes Friluftsudstyr A/S** er fremstillet en ny Special Spejderrygsæk, der har alle Bergans Meis Sækkens fremragende Egenskaber:

Rummelig Sæk af bomstærkt graablaa vandtæt Sejldug med 2 store udvendige Lommer, Rygmeis af Staalrør med bred Hoftestøtte og brede svære Bæregjorde (holder Ryggen fri saa der kan komme Luft til den og fordeler Vægten rigeligt paa Skulder, Ryg og Hofte). Rygsækken er forsynet med Livrem og 3 Remme til Fastspænding af Tæpper. Alt Lædertøjet af prima blaagraat norsk Læder. — Den kan tiltrods for denne 1. Klasses Udførelse leveres for kun 25 Kr.

Bestil den nu.

Eneforhandling for Danmark

LEMBCKES FRILUFTSUDSTYR A/s

Nørregade 15 — København — Byen 4986

